

Yhó

mái

ơng

ou

thầy

o

Tri ân và Hội ngộ

26 / 11 / 2005



Lời ngỏ

Hơn một vạn ngày xa cách chưa phải là dài so với cuộc đời, nhưng khoảng thời gian ấy đã gọi lên bao nỗi trần trờ, khắc khoải, buồn vui trong mỗi chúng ta. Làm sao tả hết được những gì xảy ra trong mảnh đời đó ?

Thưa Thầy....., tiếng thân thương ấy đã từ lâu không được gọi, và Bạn ơi....tiếng gọi không còn hồn nhiên như ngày nào. Tất cả, và tất cả chỉ còn là kỷ niệm. **Đầu** **ân** đó đã ghi sâu vào ký ức, dĩ vãng giúp ta lại gần nhau hơn, và ta lại tìm nhau.

Gặp lại nhau trong vui mừng, kỷ ức như hiện ra trước mắt, cả khoảng trời kỷ niệm dưới mái trường, thi nhau tràn về xua tan đi những nhọc nhằn, gian khổ đã trải qua. Có được hôm nay là hạnh phúc, là may mắn mà chúng ta được hưởng. Hãy cảm nhận bằng cả tâm lòng, mang đến cho nhau, và hãy cảm ơn nhau.

Ta tìm đến nhau, và cùng nhau ngồi lại, ôn lại kỷ niệm để sống lại tình thầy trò, bạn hữu. Kể cho nhau nghe những điều chưa nói hết, và siết chặt tay nhau để ấm lại tuổi hồn nhiên, chia sẻ buồn vui, khó khăn sau bao ngày xa cách. . . . Và hôm nay.....

Hãy xích lại gần hơn để thấy hôm nay là ân huệ.

Phi Long

Hội

Ngõ

Sau hơn ba mươi năm xa cách mới gặp lại bạn bè cũ trên chính quê hương mình, thật là vui không tả xiết. Phan Văn Phương không thay đổi, Đặng Phi Long vẫn như xưa, Nguyễn Tri Phương y chang như cũ, giống nhau một điểm là trước đây đều hoạt động Hiệu đoàn, từ trong học sinh cho đến thời sinh viên Đại học. Những kỷ niệm thời xa xưa, lúc còn đi học được nhắc lại để nhớ và bồi hồi luyến tiếc, bạn bè, thầy cô và mái trường thân yêu. Điểm danh lại những khuôn mặt bạn bè quen thuộc, đứa nào còn sống, đứa nào đã đi xa, thằng nào mất tích, thằng nào đã nằm xuống trên quê

hương này trước khi chiến tranh kết thúc.

Ngồi chờ nhau ở quán cà phê Làng Văn, nhấm nháp ly trà đá để đợi vài thằng “Sếp” đến, rồi Đình Ninh, Mậu ... đến, chỉ già đi chứ không hay đổi nhiều, Mậu có vẻ ốm yếu bệnh tật, Ninh thì khoẻ khoắn yêu đời, nói chuyện huyên thuyên giống y thuở còn đi học, rồi Phạm Văn Nam, Chí Thành đến một lượt, Nam vẫn lùn như xưa, Thành thay đổi, già cõi khó nhìn ra, một hồi lâu mới nhận dạng được, cả bọn “Mùi, Thân” kéo nhau ra nhà Xuân Hùng ngoài xa lộ An Phú. Gia đình Hùng đã chuẩn bị sẵn mời, chỉ còn thiếu bia bọt là phải đi mua. Lát sau Đỗ Văn Thời đến trông già sạm, nhưng rất vui tính, cả đám ngồi uống nước trong phòng khách nhà Hùng mới vừa xây xong, trông thoáng mát và mang nét hiện đại, ngồi uống nhâm nhi nhắc lại những kỷ niệm xưa, nhất là các thầy cô giáo đã dạy dỗ chúng ta nên người. Thầy cô nào đã ra đi, thầy cô nào đang sống ở nước ngoài, thầy cô nào còn ở lại, và cuộc sống của các thầy cô hiện nay ra sao? Nhắc để nhớ, để thương, để hồi tưởng những ngày được sống trong cái nơi

đầy ắp tình thương mật ngọt, trong cuộc vui cả bọn đều nhớ đến những bạn bè ở nước ngoài, Phương, Nam, Long có điều kiện thường Mail qua thăm hỏi trao đổi với bạn bè đó. Thật là vui khi gặp lại bạn cũ trong buổi tiệc thật vui, tất cả cùng hát các bài ca cộng đồng, vỗ nhịp bằng tay. Thăng Nam hát giọng to ồm ồm, cả bọn nghêu ngao hát “khúc ca”(hát từng khúc, khúc thuộc khúc không, hát lộn xộn...). Buổi tiệc nào cũng tàn, ngày vui thì qua mau.

– Hẹn gặp lại vào một dịp khác.

Ngày 19 tháng 07 năm 2005

Buổi trưa nhận được điện thoại của Bửu Minh gọi về từ Mỹ, mình hết sức ngạc nhiên và bất ngờ. Minh thông báo đã nhận được thư của mình, và sẵn lòng chia sẻ với mình những khó khăn hiện tại. Minh kể rất nhiều chuyện về bạn bè thành đạt ở nước ngoài, Minh nói chuyện gần cả tiếng đồng hồ, ở Mỹ điện thoại chắc giá rẻ, còn ở Việt Nam mà gọi lâu như vậy rất tốn kém! Minh cũng nhờ Minh chuyển lời hỏi thăm đến các bạn học cùng lớp thời xưa. Giọng nói của Minh không thay đổi, chú ý lắng nghe là nhận ra ngay, hơi cà lăm chút xíu, đồng thời hình dung ra bóng dáng xưa của Bửu Minh ồm ồm. Hẹn hôm nào sẽ điện lại. Tạm biệt.

Ngày 21 tháng 08 năm 2005

Ninh, Trung ghé lên thăm Phương tại nhà riêng, nằm ở mặt tiền đường Tô Ký, phía bên trái đi về hướng Học Môn, chung quanh toàn hoa cỏ và cây đại mộc hoang, Phương dạo này sức khoẻ yếu nên không còn thể lực để dọn dẹp cây cỏ quanh nhà, trông Phương lúc này thật tội, chậm chạp đến mức khó chịu, đó là hậu quả của việc phung phí sức một cách lãng phí thời thanh niên. Hồi xưa Phương là vận động viên Teakwondo mang đai đen nhất đẳng, Phương thường tập quá nặng, nhất là tập công phá bằng tay, dùng lực va chạm rất mạnh. Ngồi tán gẫu với Ninh, Trung, Phương, về những công việc làm ăn đã qua, thành công và thất bại, Trung với nét mặt cần cỗi đến khắc khổ, quan niệm sống rất thực tế, gần với cuộc sống đời thường,

còn Ninh luôn vui vẻ, nhiệt tình, gần gũi với anh em, vui là “chính” nhưng nhậu là mười. Trong bốn đứa ngồi đối ẩm với nhau thì thằng nào cũng đã phải trải qua chặng đường đời, lắm gian khổ, chông gai để tồn tại cho đến hôm nay. Mặc dù không đến nỗi chết dần chết mòn, nhưng quá khứ đã mài nhẵn cuộc đời của mỗi đứa, gian nan đã qua nhưng hạnh phúc chưa đến. Hạnh phúc ở quanh ta, sao tìm hoài không thấy. Rõ khổ! Buổi tối tiệc tàn, đường xa chạy xe cẩn thận, Hóc Môn tuy gần mà xa. Ngay như nhà mình và Phương cách nhau chưa đầy 200m mà gặp lại nhau thì đã hơn 30 năm rồi !

Ngày 24 tháng 08 năm 2005

Giữa trưa, Phi Long và Nguyễn Tri Phương chạy xe lên thăm mình, kèm theo món quà của Bửu Minh gửi về, thật là hết sức xúc động, trước tình cảm thân thương anh em dành cho mình. Ba thằng kéo nhau đi tìm một quán nhỏ để hàn huyên tâm sự. Trong không khí yên tĩnh, Long thông báo cho mình biết nhiều điều về tình hình bạn bè trong thời gian gần đây, trong nước cũng như ngoài nước. Việc thông tin liên lạc với nhau cũng dễ dàng hơn xưa. Chúng ta phải làm một cái gì đó, thiết thực để duy trì và ổn định khối 74 trong thời gian tới. Ý tưởng thật hay nhưng làm sao cho có hiệu quả mới thực sự khó. Chúng ta cần bàn bạc nhiều thêm trong nhóm.

Ngày 30 tháng 08 năm 2005

Cách nay vài ngày Long thay mặt Đình Thế Hùng, gửi cho mình và Phan Phương hai tấm thiệp mời dự đám cưới con của Hùng. Thực ra mà nói nghe tên thì có vẻ quen quen, nhưng trong ký ức thì không thể nhớ và hình dung ra Hùng hiện nay như thế nào, vì giờ đây đứa nào cũng đâu còn nét trẻ như xưa nữa, U50 hết rồi đâu.

Hẹn nhau tại quán cà phê LV của Long để rồi từ chỗ đó đi chung luôn cho thuận tiện, vì địa chỉ hơi khó tìm tận quận 8, trong lúc chờ đợi mọi người đến đông đủ, mình và Phương đến trước. Được gặp các đàn chị Kim Sơn (71),

Chung yến Nhi (69), hết sức vui vẻ. Các chị có may mắn hơn mình, là được gặp gỡ, tiếp xúc tình cảm thầy cô và bạn hữu từ rất lâu, với rất nhiều người ở các khoá khác nhau. Trông các chị rất trẻ trung so với tuổi đời, tuy tuổi đời trên U50 nhưng tâm hồn còn trẻ dưới U50. Sau các chị thì bạn bè kéo đến đông đủ, có cả Trần Công Hữu Cao Bảo Trị, từ Đồng Nai đã đến rất sớm mong gặp lại bạn bè cũ.

Đến dự đám cưới con Hùng, toàn bộ dân Q, ngồi chung quanh 2 bàn tròn, có vài khuôn mặt mới nhưng trông rất quen như Thắng, Dũng, Nam, ... nhưng chỉ một lát sau đều nhận ra nhau trong niềm vui khôn tả, chỉ nhờ những dịp này mới được gặp lại nhau trong bao năm xa cách. Mừng vui bất nguồn, rôm rả kể cho nhau nghe những thăng trầm, những ngày đã qua, khiến mái tóc xanh xưa giờ đã bạc. Long đại diện đứng lên chúc mừng cho hai cháu trăm năm hạnh phúc. Buổi tiệc kéo dài đến hơn 12 giờ trưa, cả đám cùng ghé về lại quán Long tiếp tục “tặng hai” cụng ly và trò chuyện cho đến chiều tối rồi chia tay ai về nhà nấy ! Thật thú vị....

Ngày 04 tháng 09 năm 2005



Chị Kim Sơn (71) điện thoại cho mình và Phương hẹn uống cà phê, trước sự nhiệt tình của chị, hai đứa đành phải cung kính nhận lời, xuống Sài Gòn lúc gần 19 giờ, tìm nhà chị cũng dễ, chưa đầy 5 phút sau thì gặp chị ngay. Kế đó gọi điện thoại báo Kim Phương (74)

bên kỹ thuật, nhà cũng gần đó đến tham gia luôn, nhưng hình như Chị Sơn có hẹn trước. Cùng kéo nhau đến quán cà phê Đất, nằm trên đường Tô Hiến Thành. Quán nhỏ ấm cúng, lịch sự và sang trọng tọa lạc trong đường nhỏ yên tĩnh. Tất cả đều uống bia và ăn nhẹ buổi tối. Sau đó anh

Huyền đến, rồi chị Kim Cúc đến, Chị Kim Sơn đề nghị mỗi người tự giới thiệu, vậy là mình, Phan Phương, Kim Phương là khoá đàn em. Buổi tối họp mặt diễn ra thật vui và thân mật. Dưới ánh đèn vàng mờ ảo trông chị Kim Cúc thật đẹp như tranh vẽ, phản ánh đúng nghề nghiệp Hoạ Sĩ của Chị.

Rượu cạn, tiệc tàn ai về nhà nấy, chỉ tiếc là đêm không còn dài. Ngày mai là sinh nhật chị Kim Sơn, lại được dự thêm một đêm vui.

Ngày 05 tháng 09 năm 2005

Quán nằm ở giữa đường Phạm Viết Chánh, mình và Phương lại là người đến trước. Lát sau Chị Kim Sơn đến dẫn bọn mình lên lầu, bàn đã đặt sẵn. Giữa không khí náo nhiệt trong quán, lần lượt các anh chị Yến Nhi, Kim Phương, Anh Huyền, Dương, Phi Long, chị Kim Cúc, Anh Như Hải, ... đến theo lời mời của chị Kim Sơn. Thật sự mình nhớ không hết từng người một, nhất là các khoá trước. Anh Như Hải thật là vui nhộn với một tình cảm thân thiết dành cho các chị khoá 71, khiến mình nhớ đến một bài hát của cố nhạc sĩ TCS: “Sống trong đời sống cần có một tấm lòng. Để làm gì em biết không?...”. Chỉ có một tấm lòng nghĩa tình, trong suốt như pha lê mới dành cho nhau, những điều tốt đẹp theo mãi với thời gian. Buổi tiệc sinh nhật rộn rã tiếng cười cho đến tận khuya. Trên đường về nhà, mình và Phương đều ao ước một điều giản dị, nếu con người ai cũng yêu thương nhau thì cho dù lỗ mũi của Cléopatre có kéo dài đến đâu đi chăng nữa, thế giới vẫn sống trong hoà bình. Về đến nhà đã hơn 12 giờ 30, đêm đã khuya và một ngày mới lại bắt đầu, mà men bia vẫn còn ngây ngất khiến đầu óc lằng lằng !

Ngày 22 tháng 09 năm 2005

Long đứng ra tổ chức chuyến dã ngoại thật xa, trước là thăm hai bạn Công Hữu và Bảo Trị. Sau là tham quan thắng cảnh lòng hồ Trị An nổi tiếng một thời. Đến nhà thăm gia đình Hữu trước, nhà nhỏ gọn, xinh xắn, Hữu vui mừng

đãi ngay món cháo gà với bia bọt rất xôm tụ, Hữu là “nhà sản xuất hàng đầu”, có lẽ giỏi nhất trong anh em 74, với 9 đứa con vừa nếp vừa tẻ.

Xong xuôi, kéo nhau đến thăm nhà Cao Bảo Trị cách nhà Hữu vài cây số, nhà nằm lọt thỏm trong khu vườn rộng rãi. Trị đãi nước dừa giải khát, vừa uống rượu vừa uống dừa, thì chết chắc! Ai mà chịu cho thối! Gia đình Bảo Trị mời tất cả anh em xuống thuyền tham quan lòng hồ Trị An, và hòn đảo nhỏ dành cho khách du lịch, đảo này mình nghe tiếng đã lâu nhưng không thu hút được nhiều du khách đến tham quan giải trí. Trên đường ra đảo tham quan thuyền chông chênh, ngồi nhậu trong khoang thuyền thật là vui, nhìn phong cảnh trời nước thật đẹp, gió vi vu thổi, thưởng thức rượu của nhà Bảo Trị, lai rai với Sakê chiên giòn, thì không có gì thú bằng, ngon nữa là món thịt chó Đồng Nai. Nam là một quán trò hết sức tiểu lâm, ở đâu có Nam là nơi đó có nụ cười. Nam vừa hát vừa chụp hình làm kỷ niệm, lên đến đảo mưa to đành trở lại thuyền về bến cũ.

Xa Sài Gòn một thời gian dài, Hữu và Trị trông chất phác không khác gì hai nông dân thứ thiệt. Em vợ của Trị rất nhiệt tình và rất chu đáo trong suốt chuyến du ngoạn, nhất là vợ của Trị, dù cực nhọc nhưng luôn nhoẻn miệng cười phản ánh đúng nét na đăm thắm của những người con gái đất Bắc. Cả đám kéo nhau đi uống cà phê sân vườn, cách nhà Hữu – Trị thật xa, cà phê thì không ngon bằng cà phê LV của Long ở Tân Bình – nhưng nói về “cung cách phục vụ” thì hơn hẳn



*quán của Long trăm ngàn... đồng, ủa lộn... trăm ngàn lần!
Về đến nhà Nam thì đã hơn 21 giờ, Nam đãi thêm mấy ve
bia nữa để “giải độc” rượu uống quá nhiều. Minh ráng lắm
mới về đến nhà thì trời đã khuya lắm rồi, chắc là gần
sáng, toàn thân mệt mỏi rã rời, đặt người xuống chiếc ghế
bố, mình tiếp luôn tới sáng mặt cho muỗi mòng làm thịt.
Thương quá dân Q ơi! Tôi luôn thương nhớ ghi khắc hình
dáng anh em trong tâm khảm.*

Ngày 22/09/2005

BQV 74 vui quá ngòi ghi chép.

Thân tặng tất cả bạn hữu trong tổ ấm nhà 2. . . .

*Mỗi chiều về, khi trời chưa tắt nắng,
Anh hoàng hôn rắng đỏ mắt sao cay ?
Nhớ thật nhiều, ngôi trường thân thương ấy !
Cùng Thầy Cô, bạn cũ đã xa rồi.*

Hoài

*Ba mươi năm thoáng qua nhanh quá nhỉ ?
Giờ chỉ còn ký ức mãi không nguôi.
Những cánh chim cùng bay xa rời tổ,
Biết ai còn, ai mất chốn phương xa ?*

Niệm

*Bạn bè ơi ! giờ đã đi khắp nẻo,
Bỗng òa vui, quay quắt nhận tin nhau.
Mỗi cuộc đời là may rủi ngược xuôi.
Tìm đâu thấy, bạn bè xưa yêu dấu ?*

*Với tuổi thơ không có lấy ngày vui,
Rồi tất cả đã đi vào nhung nhớ !
Còn nhiều nữa.....những người thương xa cách.
Chỉ còn đây mái tóc bạc hoa râm,*



*Hãy xích lại gần nhau trong khoảnh
 khắc.
Để thấy tâm hồn với nỗi nhớ mong.
Bạn thân ơi ! dù bạn ở phương nao,
Xin hãy gọi nhau tìm hơi ấm.*

Cẩm Chương

PHIẾM LUẬN

Ba mươi năm rồi nhìn lại quãng thời gian đã qua, vạn vật và con người đã biết bao thay đổi.

Đi ngang trường xưa lòng tôi dâng lên nỗi xốn xang, nhói buốt trong lòng. Tôi nhớ góc phượng vĩ sân trường mùa hè nở đỏ thắm báo hiệu lúc chia tay, tôi nhớ thầy cô, nhớ bạn bè, nhớ trường, nhớ lớp, nhớ bảng đen và các dãy bàn....

Ba mươi năm rồi mà mỗi lần đi ngang trường cũ tôi thường đứng lặng một hồi, trong tiềm thức vọng về nỗi nhớ các thầy cô đã dạy dỗ tôi nên người. Tôi thà bỏ vào trường, phòng ốc không có gì thay đổi nhiều, có thêm nhiều dãy nhà phụ trợ, phía bên ngoài đã bị xây lấn chiếm hết. Tôi đi đến văn phòng Hiệu Đoàn, nay đã trang trí khác xưa, chính nơi này tôi đã bị mời họp mấy lần. Tôi còn nhớ đó là tờ bích báo mà tôi cùng làm với H.H.Hải, tờ báo làm rất công phu, viết tay nắn nót từng chữ bằng mực Pêlikan của kỹ nghệ họa, mực không lem và rất mắc tiền. Nhưng chỉ được trưng bày công khai trong một buổi sáng buổi chiều phải gỡ xuống với lý do tờ báo có tính chất đả kích vấn đề giáo dục. Lúc đó tôi có viết một bài với nội dung: "Giáo dục nhất thiết không cần phải đánh đập", đã không làm hài lòng các vị trong văn phòng Hiệu đoàn. Lần thứ hai do tôi không viết phạt, thầy Giám dạy sử địa cho gọi tôi xuống để trưng phạt việc không chấp hành. Nhưng sau đó qua phần trình bày của tôi, thầy thông hiểu bỏ qua do có sự hiểu lầm, và sau đó còn trợ giúp cho tôi một số tiền hàng tháng để tôi có điều kiện ăn học. Viết những dòng này, tôi muốn ngỏ lời tạ ơn thầy, nhưng bây giờ thì Thầy đã ...mãi mãi....không còn nữa.

Ba mươi năm rồi mà tôi vẫn nhớ mãi hình dáng thầy cô trên bục giảng ngày nào. Tôi nhớ mãi hình ảnh cô Dương Chi lộng lẫy trong chiếc áo dài musoline thật đẹp. Ngày cô lập gia

đình cũng là ngày chúng tôi chính thức không học môn Anh văn. Tôi còn nhớ lúc đó cô dạy đến bài “Shopping Center”, về sau này tôi hoàn toàn tự học và may mắn kỳ thi năm ấy đề thi ra xoay chung quanh bài này. Hầu như ngày ấy lớp nam sinh học trò của cô hết thấy đều yêu quý cô như một hoa khôi của trường. Môn Vật lý thì năm đó tôi học thầy Vĩnh, một người thầy tận tâm và yêu quý học trò. Giờ vạn vật học, tôi nhớ đến cô Kim Qui, với tấm lòng bao dung đã giúp đỡ vật chất và tinh thần cho tôi rất nhiều trong việc học và sinh hoạt hàng ngày. Tôi nhớ cô Bảo Ngọc dạy Pháp văn, dù là môn sinh ngữ II, nhưng cô vẫn tận tâm truyền đạt ngôn ngữ với hàng ngàn từ vựng rất khó nhớ ! Tôi nhớ thầy Thọ dạy Triết học hay gác chân lên ghế nhìn lơ đãng xuống dưới sân trường, hút thuốc liên tục, trông thầy lúc đó rất lãng tử. Tôi không thể nào quên thầy Khuyến dạy Toán, giảng bài rất dễ hiểu và sinh động.. thường có những bài thơ rất dễ nhớ để học các công thức toán học... và còn nhớ nhiều và nhiều hơn nữa..... Thời gian đã làm phai phôi biết bao kỷ niệm, cũng chính thời gian, đã làm những mái đầu xanh ngày xưa giờ nhuộm bạc, nhưng nỗi nhớ về thầy cô vẫn mãi mãi rục rờ trong ký ức của chúng em.



Ba mươi năm rồi, làm sao quên được bạn bè chung lớp, chung trường, mái trường được dành cho các con em cô nhi quả phụ, mái trường thấm đẫm tình sâu nghĩa nặng. Có đứa mồ côi cả cha lẫn mẹ, đứa mồ côi cha, thằng mồ côi mẹ, hoặc cha là phế binh đã

hiến dâng phần nào thân thể trong cuộc chiến, mỗi đứa một hoàn cảnh khác nhau, nhưng có điểm chung là mất mát một cái gì đó trong gia đình và ở nơi cha anh mình, đã luôn luôn gần gũi bên nhau trong thời thơ ấu. Ngôi trường chứa đầy những mảnh đời bất hạnh do hậu quả chiến tranh. Giờ đây

sau bao nhiêu năm nhìn lại, những bạn bè rời bỏ đất nước ra đi. Một số đã bỏ thân giữa dòng biển xanh bao la, sâu thẳm.... kết thúc một chuyến đi thất bại. Những bạn bè khác may mắn hơn đã vượt thoát qua hiểm nguy của thiên nhiên biển cả cuồn cuộn đến được vùng đất hứa bình yên, và tạo dựng một cuộc sống vất vả vươn lên từ đôi bàn tay trắng và khối óc thông minh của mình, để sớm có chỗ đứng vững vàng trên quê hương mới. Nhìn những hình ảnh thành đạt của bạn bè phương xa, khắp nơi trên thế giới về tụ họp ở Đại hội 2005, lòng ai mà chẳng thấy tự hào. Bên cạnh đó có bạn bè còn ở lại, số đông phải bươn chải, tự thân tìm kiếm công ăn việc làm nuôi sống bản thân và gia đình. Cuộc chiến đấu vượt qua gian khó ở thời điểm ban đầu thật là khắc nghiệt. Thử nhớ lại thời đó khổ đến thế nào, bạn bè gặp nhau không dám mời cơm, vì có gạo để nấu cơm đâu mà mời ? Có bạn phải từ bỏ đô thành để đi đến những vùng xa xôi, mà người ta gọi là đi “kinh tế mới”, mưu cầu cuộc sống khác. Có một số bạn bè gửi thân tại các vùng đất mới vì nghèo đói bệnh tật, mà chưa phút giây thụ hưởng một tình yêu nào! Mỗi khi nhớ lại, lục tìm trong quá khứ những bóng hình bạn cũ lòng tôi nhói đau. Khoảng thập niên 80 có lần tôi trở về quê cũ, tìm thăm bạn bè cùng trường hoặc khác trường, tôi và vài bạn đi thăm em P trước học bên trường kỹ thuật. Chúng tôi phải vượt qua mấy chục cây số để đến huyện Tân Biên giáp biên giới Campuchia, để thăm em phải lội qua nhiều cánh đồng khô cằn, sỏi đá, không trông trọt gì được, không có đường xe chạy, tất cả đều lội bộ để đi đến nhà P. Đứng trước nhà P tôi bàng hoàng xúc động, mái nhà tranh dột nát, phía sau chái bếp gần như tan hoang, P xây một lò nấu rượu thô sơ để kiếm sống đắp đổi qua ngày, nuôi đàn con nheo nhóc ốm đói. Khi chúng tôi đến, P trở mặt nhìn không nhận ra, mãi một lát sau P mới nhớ, thì lúc đó mắt chúng tôi ai nấy cũng cay xè khi chứng kiến cảnh khổ cực trần thân của P. Và tôi được biết một số khác cũng có cuộc sống vất vả vững như gia đình P, cũng như một số bạn bè khác

chấp nhận ở lại (vì có vàng đầu để ra đi), con đường sống là con đường đi vào tử lộ để tìm ra sinh lộ. Và đó là phương cách đúng đắn để tồn tại cho đến hôm nay. Không thiếu gì các bạn bè phải vào tù ra khám hàng chục năm trời, gần như mất hơn nửa cuộc đời. Họ không than thở, trái lại vẫn tiếp tục đương đầu với cuộc sống đang diễn ra để tìm cái chìa khóa mở một lối thoát cho chính bản thân và gia đình có chỗ đứng bình thường trong xã hội. Cũng có ít bạn đi theo con đường chính trị, nhưng phải tự che đậy lý lịch bản thân, hay xóa hẳn để chui sâu, leo cao, điều này khá nguy hiểm, vì cái cây kim trong bịch lâu ngày cũng lòi ra. Thật nhiều xót xa, vì cuộc đời vạn nẻo, mỗi con người là một thế giới riêng, suy nghĩ riêng, chỉ mong sao ai nấy đều đi đến mục đích chung là, luôn luôn làm rạng danh ngôi trường đã nuôi nấng và dạy dỗ ta nên người.



Những gì thuộc về quá khứ chúng ta không thể nào quên. Đừng để mái trường chúng ta chìm vào quên lãng, hãy ghi mãi trong lòng chúng ta với niềm tự hào, yêu thương những kỷ niệm vui buồn. Mái trường của chúng ta ngày nay, dù được mang với tên gì đi chăng nữa, thì đối với chúng ta và con em chúng ta, đó vẫn là ngôi trường QGNT ngày nào, vẫn luôn luôn tồn tại mãi trong tâm tưởng và ký ức của mỗi chúng ta, và thấy ấm lòng mỗi khi nhắc đến.

- V B Q -

NGÀY TRI ÂN THẦY CÔ



Hôm nay nghe trống trường vang,

Bạn bè lũ lượt gọi nhau tựu về.

Dù cho đời ngả nắng chiều,

Ơn thầy con khắc ghi thắm trong tim.

*

Quê hương xa tít ngoài biên,

Lòng luôn ghi nhớ công ơn Cô Thầy,

Hôm nay gom hết mây ngàn,

Hái nghìn sao sáng, dâng ngày Thầy

Cô.

Mục Tím KT.721

PHƯỢNG XƯA ...

Phượng ơi ! vẫn đỏ hương dương
Vẫn lòng vương mãi sân trường ngây thơ
Ngày xưa có tiếng thì thầm
Có bao kỷ niệm thắm nồng trong tim
Có người áo trắng tinh khôi
Có đời bạn nhỏ giấu hoài trang thư
Có bài ngữ pháp của thầy
Có vãn nhạc bổng ươm hồng tình cô
Ngày xưa hương khói mầu tô
Vàng son ơn nghĩa thầy cô biển trời
Ngày xưa ghi mãi một đời
Thành cung nhạc dạo sáng ngời ý thơ
Đường đời nhớ thuở năm mười
Tình ân thầy cũ Phượng ơi xuyên lòng .

KS



Tuổi thơ với thật nhiều kỷ niệm vui buồn, nhưng hằn sâu mãi trong tôi khi tuổi mới lớn của mình là ngày 20 tháng 10 năm 1967. Hôm đó là ngày thứ 7.

Kỷ ức tuổi thơ

Thường vào trưa thứ 7, sau khi tan học tôi vội vã đi từ trường về Khu Nội Trú, thay quần áo và thu xếp mọi thứ, qua cửa sổ phòng tôi ngóng Mẹ, dáng Mẹ nhỏ xíu, gầy guộc, thường đi rất nhanh, chắc Mẹ biết tôi đang rất mong. Nhưng sao hôm nay.....dài cả cổ vì ngóng đợi. Vì nghĩ sẽ về, nên buổi trưa không xuống phòng ăn, bụng thì đói, mắt mờ lệ, nằm dài trên giường với bao nhiêu là thốn thức....con đường từ Trường Phổ Thông vào khu Nội Trú hàng ngày hai lần đi về, hôm nay có dịp ngắm nhìn thật kỹ. Ôi! Con đường thật là dài.

Chiều rồi mà vẫn không thấy, có vài lần thấy thấp thoáng có người giống, cũng giật mình nhiều lần, nhưng không thể làm được dáng của Mẹ. Ngồi nhìn ra cổng với bao nhiêu là hờn giận, vì ngày mai là Sinh Nhật mình mà.....

Nhà nghèo lắm, nhưng vì là con út nên lúc nào cũng được Mẹ và các anh chị yêu thương. Mẹ nói cho tôi vào Nội Trú để được học và được ăn uống đầy đủ.....Tôi vẫn mong đến ngày Sinh Nhật để được quà, dù chỉ là cây kẹo Caramen, với những viên kẹo vương, vừa ngọt, vừa béo, thơm ơi là thơm. Có lần được Chị Bình cho một con Thỏ được làm bằng Chocolat, bên ngoài bọc Chocolat, bên trong có nhân dừa, quý quá nên giữ mãi, đến khi gần chảy ra thì ăn vừa tiếc vì chưa được khoe với các bạn.....

Mãi đến sẩm tối mới được gọi tên, và người ra đón là Bác Hiền, một người hàng xóm rất thân. Mẹ viết một lá thư xin Cô Giám Thị cho Bác đón tôi về hộ.

Mẹ bị mệt, nhưng vẫn cười với tôi và chỉ cái bánh Flan Mẹ đã làm cho tôi để mừng Sinh Nhật. Tối hôm đó, Mẹ tôi mệt nhiều hơn, Mẹ bảo đi gọi Chị Bình....Trời đổ mưa to lắm, tôi nằm ôm và hít lưng Mẹ, mùi mồ hôi vương vấn mùi trầu, làm thành hương của Mẹ, mà mãi đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ.... Tôi thiếp đi lúc nào không biết, cho đến khi Chị Bình lay tôi dậy và nói Mẹ đã đi rồi....vào lúc 2g20 sáng....Ôi! Ngày Sinh Nhật của tôi....tôi mất Mẹ.....



Tôi trở lại khu Nội Trú với khăn trắng trên đầu....Những thứ 7 sau đó vẫn được Anh Chị đón về. Nhưng vẫn còn thói quen ngóng nhìn từ cửa sổ nhìn xuống con đường.....dù biết....không bao giờ nhìn thấy được dáng Mẹ nhỏ xíu, gầy gò, với những bước nhanh vội vãMẹ ơi !.....

KH

Kính Gửi Thầy Cô năm cũ

Viết cho ngày 26 /11/05

Riêng tặng Thầy Nguyễn Xuân Đạo

Và cô Võ Ngọc Dung

Con có đôi lời đến muộn,
Gởi về thăm hỏi Thầy Cô,
Ba mươi năm trời cách biệt,
Bao nhiêu câu nói cho vừa.

Cuộc đời mấy lần dâu biển,
Mắt mờ tóc trắng da nhăn,
Mừng còn có khi gặp lại.
Dâng lời thâm tạ một lần,
Vẫn nhớ những chiều trong lớp
Thầy trầm ngâm kể chuyện xưa
Cửa động đầu non... đã khép,
Trăng thương nhớ đến bây giờ.
Hay buổi trưa hè nắng gắt,
Cô bình bài phú "Hàn nho..."
Bỗng mơ thành người Quân Tử.
Khi nên tay kiếm tay cò.
Thầy giải xong bài toán khó,
Xoa tay bụi phấn rơi đầy,
Khẽ cười lòng thầm hãnh diện,
Học trò ngẩng mặt khen hay.
Tuổi thiếu niên vừa đương độ
Như con ngựa chững trên
đường,
Cứ muốn đường xa rảo bước,
Một nhòai ôi thuở cầm cương.

Ba mươi năm rồi quên hết,
Nào đâu nỗi kếp nỗi đơn,
Đâu là đạo hàm cường độ,
Chu trình kín hở xoay tròn,
Chúng con giờ đi tám hướng
Nhưng lòng vẫn mãi một phương.
Vẫn nghe góc trời quê cũ,
Vang vang chuông báo tan trường.
Vẫn còn nghe rung rung nước mắt,
Đứng nghiêm mỗi lúc thượng kỳ,
Nghe lời Quốc ca cuồn cuộn,
Vang vang từng bước chân đi.
Cám ơn Cô Thầy công khó,
Cho con biết sống nên người,
Bài Công dân giờ đã thuộc,
Chân trời góc biển ngàn nơi,
Theo ngọn Hải Đăng dẫn lối,
Dẫn tàu vào bến mù sương,
Chúng con hướng về quê cũ,
Hôm nay là buổi khai trường.

Phan Nhật Tân 74

MẸ TÔI

Vài ngày nữa là đến ngày giỗ của Mẹ, con vẫn không về được bên Mẹ và các em. Nhiều lần con tự hứa với lòng sẽ bằng mọi cách để trở về nhân ngày

giỗ của Mẹ, nhưng cuộc sống đã cuốn hút con vào vòng xoáy mưu sinh, tha phương cầu thực, cho dù ở một nơi xa con vẫn làm tròn bổn phận con cái, một mâm cơm do chính tay con nấu nướng, những món mà Mẹ thường nấu cho con ăn mỗi khi con đi xa trở về, để dâng lên Mẹ đang ở cõi xa.

Con không bao giờ quên được những ngày tháng xa xưa lúc Mẹ còn sống trên cõi đời này. Chiến tranh đã đẩy con đến bên Mẹ trong một hoàn cảnh bất ngờ, đơn giản. Ngôi trường QGNT, một khuôn viên rộng hơn hai mẫu tây, với các dãy phòng học cao tầng, các phòng ốc hiện đại của trường kỹ thuật thời đó. Những sân chơi thể thao rộng rãi, như sân bóng đá, rộng thênh thang chiếm vị trí chính giữa khu trường phổ thông và nội trú nữ. Các sân bóng chuyền, bóng rổ, võ cầu, tennis nằm trước khu nội trú nam, bên cạnh trường kỹ thuật, kế đó là một khu thư viện, khang trang chứa hàng chục ngàn quyển sách quý, đóng bìa cứng chữ mạ vàng, xếp từng hàng ngang nằm chính nơi đây là chỗ làm việc của Mẹ trong khung cảnh yên ắng, tĩnh lặng để học sinh đọc sách thoải mái.

Sau vài tháng ở khu nội trú. Con đành phải rời khỏi nơi chốn thân thương. Con không bao giờ quên được, ánh mắt hiền từ của Mẹ khi chứng kiến nỗi đau khổ tột cùng của con, khi bị khai trừ ra khỏi khu nội trú.

Mẹ đã an ủi vỗ về con phải nén đau thương, bình tĩnh lại. Mẹ khuyên con phải tiếp tục việc học, không một lý do nào phải nghỉ học. Các bạn bè của con trong khu nội trú cũng buồn, và thất vọng trước sự ra đi đột ngột của con. Biết vậy, nhưng với khát vọng vươn lên để tồn tại giữa dòng đời, con đã mạnh dạn đứng lên, nghe theo lời Mẹ con sẽ cố gắng học, không nản lòng. Mẹ đã ưu ái dành cho con những tình cảm triu mến, thân thương. Mẹ chăm sóc cho con từng nơi ăn chốn ở, để con yên tâm và thoải mái học hành. Con nhớ như in, sau mấy ngày lang thang đói khát giữa chốn đô thành hoa lệ, con cố đi tìm một chỗ làm, hàng ngày, con đứng đọc các quảng cáo trên tờ chính luận với mong ước, tìm được những việc làm phù hợp với lứa tuổi của con, nhưng lực bất tòng tâm, con sống qua ngày nhờ những vôi nước phong tên công cộng trong tâm trạng cực kỳ bi quan. Sau những giờ học, con tìm đến Mẹ trong thư viện, được nhìn thấy Mẹ lòng con cảm thấy vui hơn, được lắng nghe lời nói nhỏ nhẹ và cử chỉ dịu dàng của Mẹ luôn quan tâm dành cho con. Chỉ những lời thăm hỏi bình thường của Mẹ nhưng thấm đượm bao tình đã an ủi và tăng thêm nghị lực rất nhiều cho con. Một đứa trẻ lớn lên không còn Mẹ, ngay mới vài tháng ra đời,

chẳng hình dung được khuôn mặt Mẹ như thế nào !

Chỉ mới năm tuổi đầu lại nhận thêm một bất hạnh khác : cha anh dừng hy sinh ! Bơ vơ và lang thang giữa tình thương của mọi người nơi chốn quê xa. Con đã nhìn cuộc đời, qua một lăng kính không giống bao bạn bè khác. Sự đau khổ đã đè nặng suốt năm tháng con lớn lên. Chưa bao giờ con được sống trong vòng tay yêu thương của ai. Con không có một người thân nào theo đúng nghĩa của nó, con chỉ cần một chút tình thương thôi mà nào có được.

Những buổi trưa sau giờ tan học, con được phép Mẹ vào thư viện để học. Mẹ đã dành cho con mọi ưu tiên, trong việc đọc sách và mang sách về nhà. Con đọc ngấu ngiến tất cả các sách có liên quan đến việc học của con, nhưng con rất thích đọc các sách, truyện dịch của các nhà văn nổi tiếng trên thế giới. Mẹ luôn là người hướng dẫn, cho con những sách học làm người của Nguyễn Hiến Lê, nhất là cuốn “ Kim chỉ nam học sinh” và bản dịch “Quảng gánh lo đi mà vui sống” đã giúp cho con rất nhiều trong việc học và định hướng cho cuộc đời của con sau này. Con đã gạt đi mọi buồn tủi, chất chứa trong lòng để chú tâm vào việc học. Con ép mình vào khuôn khổ riêng của mình vì cuộc sống quá chật vật.

Có nhiều ngày con đói lả, mệt nhoài trước những trang sách, nhưng nào nói được với ai! Rồi một hôm Mẹ bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà, nơi con ở trọ. Mẹ đứng quan sát chung quanh nhà ván lá đơn sơ, ban ngày nằm nhìn lên trần nhà thấy nhiều lỗ chiếu ánh mặt trời, con chỗ nằm của con là chiếc ghế bố cây vải nhựa ọp ẹp sách vở quăng đây, vương vãi. Mẹ đã xúc động quay mặt đi giấu những giọt nước mắt, con biết Mẹ đã khóc xót thương cho cảnh khổ của con ! Lúc ấy con cố cầm lòng, nói vài câu trấn an Mẹ yên tâm con vẫn chịu đựng được trước mọi nghịch cảnh ! Con đã hứa với Mẹ, sẽ luôn luôn cố gắng học thật giỏi, và bất cứ giá nào con cũng sẽ bước vào ngưỡng cửa Đại học, và con mong Mẹ hãy tin tưởng nơi con. Mấy ngày sau, Mẹ nhắn tới trưa đi học về ghé vào thư viện, Mẹ có điều muốn nói.

Tôi không nghĩ ra Mẹ sẽ nói chuyện gì, nhưng tôi biết đó là việc quan trọng có liên quan đến tôi. Hết giờ học tôi lặng lẽ đi về phía thư viện, nơi Mẹ đang chờ. Mẹ lúc nào cũng mặc chiếc áo dài màu nhạt đơn sơ nhưng trang trọng, ngồi phía sau chiếc bàn gỗ màu gụ, đứng ngoài cửa nhìn vào là thấy ngay. Tôi mở khế cửa bước vào, Mẹ nở nụ cười thật dịu hiền bảo tôi ngồi xuống. Ngồi trước mặt Mẹ tôi thoáng chút lo âu ! Mẹ bảo với tôi, Mẹ đã mượn cho tôi một chỗ ở mới tương đối thoáng đãng hơn chỗ cũ, đó là nhà của Di tư làm cùng chỗ với Mẹ. Ở nơi đó tôi được lo luôn phần ăn uống để chuyên tâm vào việc học, dù nhà có hơi chật, đơn sơ nhưng mọi người đối xử với tôi rất tốt, như tất cả đứa con khác trong gia đình. Bữa cơm rất đậm bạc, có gì ăn nấy, trong cảnh cực khổ thì hạnh phúc là sự

được tồn tại trong cảnh khốn khó đó. Tôi hiểu như vậy ! Cuộc đời đã mở cửa sang trang khác, tôi có nhiều thời gian để học tập hơn, với quyết tâm phải lấy cho được bằng tú tài, đậu vào Đại học để làm quà tặng Mẹ, và Cha Mẹ ruột của tôi nơi suối vàng.

Tôi có rất nhiều bạn tốt, phần lớn đều ở nội trú. Chúng tôi thường xuyên cùng nhau học tập và giúp đỡ lẫn nhau. Có bài tập nào không hiểu chúng tôi ngồi lại cùng nhau tìm cách giải cho bằng được. Toán thì có M.Châu, H.Xuyên...Vật Lý, Hoá Học thì có H.Phương, V.Nam, Chí Nam... và vài bạn học khác mức học sàng sàng ngang nhau, nhưng trong học tập đều phấn đấu hết mình. Tất cả các bạn tôi đều quý Mẹ như người thân của mình, vì Mẹ là người Quản Thủ Thư Viện, nơi chứa nhiều tri thức mà chúng tôi đều cần thiết để tham khảo, học tập. Mẹ luôn động viên chúng tôi ráng học tập cho thật giỏi, để mai sau này lớn lên phục vụ tổ quốc, nước nhà. Đối với những đứa trẻ mới lớn lên, và chuẩn bị vào đời như chúng tôi thì sách vở, và những lời khuyên bảo của Mẹ, luôn luôn được chúng tôi tiếp nhận, và quan tâm với tất cả sự trân trọng.Chính nhờ sự chăm sóc nuôi dưỡng của Mẹ mà tôi yên tâm học hành.

Rồi ngày quan trọng đối với cuộc đời tôi đã đến, đó là ngày thi tú tài. Nếu rớt chúng tôi sẽ lên đường nhập ngũ, đó là tương lai không mấy gì sáng sủa ! Nếu đậu chúng tôi sẽ bước chân vào Đại học, tùy chúng tôi lựa chọn, hoặc lên đường ra nước ngoài du học, nếu đậu cao và đủ điều kiện theo qui định. Phần đông chúng tôi đều vào Đại học với nhiều sự ưu tiên. Một số ít thi tuyển vào cơ quan Hành Chánh.

Sau mấy ngày đi thi vất vả ở các hội đồng thi ở các trường trong thủ đô, là khoảng thời gian phải chờ đợi trong lo âu, thấp thỏm, ăn ngủ không yên để chờ kết quả thi. Mặc dù thi xong, nhưng chúng tôi vẫn không lơ là trong việc học để chuẩn bị thi tiếp vào Đại học, ngưỡng cửa cuối cùng thời Trung Học, và là bậc thang đầu tiên bước vào lâu đài Đại học. Ngày công bố kết quả thi, được niêm yết tại các trường nơi các thí sinh dự thi, đường phố đông đảo hơn, xe cộ chạy tấp nập, ở các cổng trường xe cộ người đi chật ních, chen lấn nhau, đứng trước bảng thông báo niêm yết kết quả. Bọn chúng tôi đều tụ tập tại nhà M.Châu, rồi cử người đi xem kết quả, đứa nào cũng mang tâm trạng nặng trĩu, lo lắng, chờ đợi không biết sẽ ra sao ! Cho đến khi người đi xem kết quả thi về, cho biết tất cả những thằng trước đây ở nội trú đều đậu tú tài, tôi và H.Phương đậu Trung Bình, hai đứa đậu Bình Thứ, còn lại đều đậu hạng Thứ. Riêng H.Phương hình như chỉ còn thiếu 1 hoặc 2 điểm nữa là đậu hạng Ưu. Ngay sau đó tôi lật đật chạy về, thông báo cho Mẹ biết tôi đã đậu tú tài với thứ hạng đó. Mẹ rất mừng và ngợi khen, đôi mắt Mẹ đỏ hoe trong niềm sung sướng. Mặc dù không phải là Mẹ ruột, nhưng Mẹ đã có công rất lớn là nuôi dưỡng và dạy dỗ tôi nên người, không gì có thể sánh được tình Mẹ đã dành cho tôi. Sau đó, tôi thi

đậu vào Đại học Bách khoa, phân khoa thương mại, nhưng tôi không học Đại học này khi tôi thi đậu vào Đại học Quản Trị Xí Nghiệp với số điểm cao và được cấp học bổng. Tôi chọn Đại học Quản Trị Xí Nghiệp giải quyết được vấn đề học phí khá nặng, tiếp đó tôi ghi danh học thêm Đại học Văn khoa ban Triết Đông. Học được gần một năm thì cuộc chiến tranh kết thúc trong cảnh nhốn nháo, lo sợ !

Đi thẳng vào cổng, bước gần đến thư viện nhìn vào trong sách vở vất ngổn ngang lòng con buồn rười rượi, hỏi thăm được biết Mẹ hồi hương về quê miền Tây lúc nào con không biết, trong lúc con mãi miết dong ruổi trên khắp trên nẻo quê nghèo miền Nam, con lang thang hết năm này sang năm khác và không nguôi nhớ về Mẹ với lòng ngập tràn yêu thương. Nhiều năm sau, con may mắn được chuyển về ngành tài chính ở Sài Gòn mới có điều kiện về thăm Mẹ. Rồi Mẹ lên ở với các em. Con lúc ấy tất bật mưu sinh.

Một ngày kia đang làm việc trong cơ quan, lòng con cảm thấy nao nao bất an và lo lắng một chuyện gì đó ! Cái trực giác ít khi đánh lừa con ! Con đứng lên đóng cửa phòng làm việc, xách xe chạy lang thang trên đường. Lát sau xe chạy dẫn đến trước nhà Mẹ, cánh cửa đóng khóa im ỉm. Con tắt máy xe vào hỏi thăm nhà kế bên, cô hàng xóm hỏi nói với con : “Anh không biết gì hả, Mẹ anh đang ở bệnh viện Từ Dũ, chiều nay mổ ” Con nhìn đồng hồ chỉ còn 15 phút là Mẹ lên bàn mổ. Con lật đật lấy xe chạy như bay đến bệnh viện, chạy nhanh vào trong, trên lầu 1, các cô y tá đang đẩy Mẹ ra khỏi phòng, theo sau là các em, con chạy đến nắm lấy tay Mẹ khô gầy, ấm áp. Mẹ tươi cười thật rạng rỡ trước khi các cô y tá đưa vào phòng phẫu thuật. Ca mổ thành công. Mẹ khóc, trong con nổi nghẹn ngào dâng cao. Mẹ hiền từ ơi ! đừng bỏ các con thêm một lần nữa. Mẹ hãy sống để các con được phụng dưỡng và chăm lo cho Mẹ. Mỗi lúc đêm về, tôi đều khẩn nguyện cầu an cho Mẹ, qua khỏi được hiểm nghèo !

Thời gian sau tôi bị tù đày, vì đã giải quyết miễn thuế cho những người nghèo, gây thất thoát ngân sách.. Mẹ không hay biết chuyện này của tôi và Mẹ đã đi tìm tôi nhiều năm liền, bóng hình tôi vẫn biệt tăm, nhưng Mẹ vẫn mòn mỏi tìm tôi. Một ngày kia trong buồng giam, nhiều đêm rồi tôi không ngủ được, đầu óc tôi luôn hướng về Mẹ, tôi nhớ Mẹ kinh khủng ! Tuần lễ sau có người bạn được tha, tôi nhờ đến nhà hỏi thăm tin tức về Mẹ. Những ngày bức rứt không ngủ được trong tù, tôi cẩn thận ghi chìm trên tờ giấy bạc của gói thuốc là để ghi nhớ. Nhiều tháng sau đó, có người bạn tù cũ vào thăm tôi, báo tin Mẹ mất, đôi chân con quy xuống, con nói không nên lời, nước mắt tuôn trào. Mẹ ơi, sao Mẹ không chờ đến ngày con về. Tại con tất cả ! Tại con để Mẹ lo lắng mỗi mòn, ảnh hưởng đến sức khỏe. Con có lỗi lớn đối với Mẹ ! Con muốn Mẹ trừng phạt con thật nặng, thật đau hơn những đòn thù trong cảnh tù đày cũng chưa xứng với lỗi lầm con gây ra cho Mẹ ! Gần chục năm sau con trở về, ngày tháng kề cận ngày đám giỗ

Mẹ. Dự đám giỗ của Mẹ tổ chức ở chùa Già Lam. Nhìn di ảnh Mẹ trên trang thờ phía sau chùa, lòng con chùng xuống, thầm mong Mẹ tha thứ cho con. Những giọt nước mắt chảy ngập lòng con, tiếng kinh cầu vãng rền tâm trí con, hình ảnh Mẹ sáng dần trong tâm trí con. Mẹ mất đi, nhưng hình ảnh người Mẹ hiền luôn sống mãi trong tâm trí con, là ngọn hải đăng dẫn đường con đi trong đêm tối là dòng suối mát ngọt ngào xoa dịu những đau buồn trong con, là chân trời rộng mở dẫn con đi tới tương lai tươi đẹp. Mẹ ơi, xin Mẹ hãy tha thứ cho con !

Việt 74

THU NHỚ..... THU XƯA

Biết nhau một sớm mùa Thu,
Trên con đường nhỏ lá vương chân người..
Em đi lối nhỏ bên này,
Anh về bước rộng, thênh thang trên đường.

*

Tình cờ ta lại gặp nhau,
Cũng vì màu áo xanh...quen hôm nào,
Thế là em đã nhìn anh,
Để cho anh phải nhìn em bên đường.

*

Thời gian không ở lại lâu..
Nhưng về vương mãi... mắt nâu của người.
Lòng như có chút tơ vương,
Cũng từ dạo ấy, trên đường anh đi.

*

Em theo nhặt chiếc lá vàng,
Cột vào sợi chỉ, tơ lòng vương mang.
Ngày qua...chiều lại bao chiều,
Tơ lòng xiết chặt lá buồn cứ rơi.

*

Chẳng ai buồn nhặt lá Thu,
Lòng kia khép lại, lối xưa không người.
Thu sang ...đã mấy Thu rồi ?
Người không về lại lá rơi làm gì ?

*

Chuyện Thu khép kín vào trong,
Nay ai khơi lại nên lòng nào yên,
Chẳng gì một chiếc lá rơi,
Mà bao nhiêu chiếc đã rơi trong lòng.



BK

Ngày 01/11/2005, đã hẹn trước với Phi Long, chiều nay mình sẽ gặp nhau tại café Làng Văn, một quán café vườn nhà rất ấm cúng của Phi Long, để đưa bài làm một cuốn tập san. Nhưng rồi, mới buổi sáng Phan Phương hốt hải lo âu chạy xe Honda đến nhà mình, nhờ đưa xuống Sài Gòn chích ngừa, vì bị mèo hoang cắn mấy vết thật sâu nơi hai bàn tay. Cảm thấy thật ngại, vì đoạn đường xuống Sài Gòn không xa lắm, nhưng đường xá hư hỏng xuống cấp, ổ gà ổ voi, bụi cát bay mù mịt, cộng thêm tuổi già sức yếu, mình cảm thấy mệt mỏi mỗi mỗi lúc đi xa. nhưng nhìn mặt mũi nhăn nhó của Phan Phương đành phải xiêu lòng.

Thế là đành phải đi thôi, vào nhà thay quần áo, giày vớ chớ “Đại ca” đi chích ngừa ở viện Pasteur. Đường phố đông nghẹt xe cộ và người, khói bụi cộng với nắng nóng ban trưa, thật khó chịu ! Khi Phan Phương chích ngừa xong, mặt nó nhăn như khỉ ăn ớt, xót xa tiền mất tật mang, chỉ vì khoái một con mèo nhí chưa đến tuổi trưởng thành, chẳng biết sờ mó con mèo thế nào, mà đến nỗi nó cắn nát hai đầu ngón tay, chưa đầy ba ngày, vết thương đã bị nhiễm trùng, mưng mủ, trông rất gớm !

Chở Phan Phương về quán Làng Văn, tình cờ lại gặp Tuấn Anh đang ngồi đó uống café với Phi Long. Thoạt đầu không nhận ra, nhưng biết chắc đúng là dân Q rồi, nhìn thấy quen lắm không biết học với mình lớp nào? Thế là tay bắt mặt mừng, ngồi nói chuyện huyền thuyên thật lâu, đột nhiên Tuấn Anh bảo:

-Ê! Tao muốn ghé nhà Quang Tuyến chơi quá.

Phi Long cười nói:

-Giờ này nó đang đi làm, không có ở nhà đâu.

Tuấn Anh cười sang sảng:

-Tao bảo đảm giờ này nó đang ở nhà chăm cháu, nó đã bị cho nghỉ việc rồi !

Thế là thêm một em nữa thất nghiệp đang lúc tuổi “ hồi xuân ” phơi phới. Ngẫm nghĩ và tự thương cho những thằng ở lại chịu bao đớn đau, chua xót trên chính quê hương mình. Và cuộc sống ẩn chứa bao điều kỳ diệu, không thể diễn tả hết được, càng bị vùi dập, tính đối kháng luôn tự bộc phát để bảo vệ chính con người đó, tồn tại trong sự bền vững, cho dù tìm được hạnh phúc đó trong muôn vàn đau khổ, đắng cay !

Đi lòng vòng một hồi cũng tìm được nhà Quang Tuyến, luôn sâu trong một con hẻm nhỏ, ngôi nhà cất khang trang, trước sân nhà có 4-5 hồ cá, nhiều loại cá lớn nhỏ trông rất đẹp. Trong nhà nhìn ra Quang Tuyến gặp Tuấn Anh, gương mặt rất vui, cất tiếng chào thật to. Nhưng khi mở cửa cổng chính ra, Quang Tuyến lại thấy thêm hai ông thần men từ ngoại thành Hóc Môn xuống, khuôn mặt Tuyến càng thấy vui hơn và nhanh nhẩu mời các sếp vào nhà.

Tuấn Anh tuy không biết uống rượu, nhưng rất nhiệt tình trong các buổi nhậu, nên không quên giới thiệu với anh em ngoại thành, Quang Tuyến có tay nghề pha rượu thuốc rất điêu luyện, không thua gì bartender các quán bar, restaurant, và đã công phu luyện được hai vò rượu thuốc rất ngon. Với niềm vui đang dâng trào, Quang Tuyến hăng hái vào nhà đong rượu, không quên liếc mắt nhìn xéo qua Tuấn Anh hơi bị ..triu mển ! việc gì đến sẽ phải đến, thế là một bình rượu thật to được mang ra “ trình làng ” trước sự tấm tắc ngợi khen của anh em. Tuyến



hồ to như hồ khẩu hiệu:

-Thôi, giờ có gì làm nấy, nếu thiếu thì ra chợ mua thêm, lo gì.

Mâm môi, rượu được mang trông tươm tất, nói chung đầy đủ chất dinh dưỡng, khỏi cần cơm, rượu cũng từ gạo, rượu cũng như cơm, coi như tinh bột rất cần thiết cho cơ thể. Buổi tiệc đột xuất không mời, không định nhưng cũng vẫn có lý do để hội tụ, coi như mừng ngày Quang Tuyến ổn định về gia đình, chăm cháu và nuôi cá an nhàn.

Chẳng mấy chốc một mâm thịnh soạn được bày ra giữa thêm nhà, bốn thầng bốn góc, đúng là trà tam rượu tứ, uống ly nhỏ xoay tua theo chiều kim đồng hồ, ai uống nấy rót, không ai cãi ai, riêng thầng Tuấn Anh không biết uống cho qua, và giao hẳn nhiệm vụ không kém phần cực kỳ quan trọng là phải “bung núc...” phá môi mạnh vào! Nói chung môi rất đa dạng : heo quay, rau sống, bì thính, thịt tam tạng (đậu hũ), bánh hỏi, nước chấm, bò xào củ hành, nước tương...và trà đá đặc biệt (chè xanh tươi pha nước đá). Vấn đề ẩm thực phải tả thực kỹ để mai sau này anh em nào kẹt cứ ghé nhà Quang Tuyến sẽ được lo từ A – Z. Quang Tuyến hình như phảng phất nét buồn xa vắng, nhưng rất trình độ, cười nói vui vẻ, nhiệt tình nên ai nấy cũng rất khó có thể từ chối những ly rượu ngon của chủ nhà. Dân Q thường có máu văn hóa mà. Thôi thì “Tiên chủ hậu khách” đâu ra đâu, đó ra đó, ông bà ta đã dạy từ ngàn xưa rồi, chủ nhà uống trước.

Một hồi sau Phi Long đến, không khí bàn tiệc càng tăng thêm phần hào hứng, nói là bàn tiệc cho sang chứ thực ra là tọa thổ, anh em quây quần bên nhau rôm rả, không bao giờ thiếu những hồi ức thuở hoa niên. Khi vò rượu gần cạn, để thay đổi bầu không khí, cả bọn kéo sang nhà Phi Long, không có ai ở nhà, lại bày ra làm “tặng hai”. Lục trong tủ lạnh còn gì chơi nấy, chỉ cần có môi là được. Chỉ một chút thời gian thì mọi việc cũng xong, hai món

đơn giản : trứng chiên, bánh tét chiên dòn với jambon cá. Đang chìm đắm trong phút giây Văn Nghệ, bỗng Kim Phương đến chứng kiến một bữa tiệc mini đơn giản. Kim Phương thấy vui nên có nhã ý mời anh em đi uống café vào lúc 19h00, thật lòng mình lại thấy hơi ngại, vả lại ở nhà còn nhiều công việc chưa giải quyết, nhưng trước tấm chân tình của Kim Phương ai nỡ chối từ. Mình nói thầm với bụng, biết chắc đêm nay 12h00 chưa chắc đã về đến nhà ! Từ sáng đến chiều mình gọi mấy cuộc điện thoại về nhà, chuông reo nhưng không ai bắt máy, chả biết con gái mình đi đâu? Thật là chán, có dịp đi vui chơi với bạn mà lòng không an tâm, không biết ở nhà có chuyện gì ?

Quán café Gia Phố nằm gần nhà Hoàng Phương, hồi đó hai thằng đi lại trên con đường này không biết là bao nhiêu lần, từ nhà H.Phương đến trường, nên con đường này đầy ắp những kỷ niệm, nơi mà trước đây dân Q nội trú thường lấy làm nơi tụ tập, gặp gỡ trao đổi những vui buồn trong cuộc sống. Vây mà giờ đây, cảnh cũ còn mà người xưa đang ở phương trời xa, lòng mình bỗng chốc thấy bùi ngùi, cô đơn.

Lòng buồn nên chẳng thiết tha hát hò, thêm bị hành hạ bởi khói thuốc trong phòng khiến cổ họng mình khô khốc, khó thở. Đành chịu trận chứ biết sao ! Về đâu được, còn phải chờ “đại ca Phan Phương” về Hốc Môn, giờ đang sung và thèm hát. Hát ngồi sợ mọi người không thấy mặt người hát nên phải đứng hát cho oai phong, chịu hết xiết ! Ai hát cũng hay, những bài hát tiền chiến nhẹ nhàng, du dương....giữa không khí khán phòng ấm cúng. Mình khoái nghe một người hát chỉ cho một khán thính giả mà thôi ! Có nhiều bài hát của Ngô Thụy Miên lời bài hát thật là hay, gợi nhớ nhiều kỷ niệm một thời áo trắng, tình yêu đẹp như tranh vẽ. Tự dưng đêm nay ca sĩ sao nhiều quá, một mình tôi nghe nhạc no nê. Trịnh Công Sơn, Nguyễn Anh 9, Phạm Duy...bài nào hát lên tôi

cũng nghe ray rức trong lòng, tôi quên cả đêm đã về khuya, đường vắng tanh. Khi nghe tin, gần cuối Chị Kim Sơn, Tuấn Anh cũng đến, vì không ai muốn bỏ lỡ cuộc họp mặt bạn bè, vì đó là niềm vui ở tuổi xế chiều mà, dù muộn nhưng cũng phải đến để tìm lại chút hương xưa ! Muốn có nụ cười rạng rỡ trong đêm nay đâu phải dễ, cảm ơn Kim Phương thật nhiều, và cả Phi Long nữa đã chuẩn bị thật chu đáo, quả thật là những nhà tổ chức có tay nghề.

Trời về khuya, quán nào cũng đóng cửa, ai ai cũng phải về nơi chốn của mình, người nhà riêng, kẻ nhà trọ, nhưng cảm giác chung sau một ngày là : “ rất là vui ”. Trên đường chở Phan Phương về mình chợt nhớ đến mấy câu trong bài “ Xóm đêm” của Phạm Đình Chương....“Đường về canh thâu, đêm khuya ngô sâu như không mầu....Đường dài không bóng...Đêm tha hương ai vọng trông... Đêm cô liêu chinh phụ mong...” Cái điệu Rhumba buồn, nghe não nuột cứ réo rắt trong lòng. Vui quá, cảm xúc quá, các bạn ơi, chắc đêm nay về khỏi ngủ, thức đến sáng. Và thế là, những giọt rượu uống từ sáng đến tối không biết chảy đi đâu, hay đã say ngủ để đầu óc mình được tỉnh táo, vui như sáo viết hết bài này. Viết xong, nhìn lên kim đồng hồ.

Gần sáu giờ sáng, bắt đầu một ngày mới, ngày 02/11/2005.



Bùi Quốc Việt 74

Nhớ dạo ấy học năm thất lục gì đó, tuổi hình như mười hai ,mười ba. Nhân vật "Bồn Lừa " trong câu kể của Duyên anh cứ ám ảnh trong trí, tuổi thơ với giấc mộng chỉ vương vương quả bóng, những đêm mơ chỉ ngập hình ảnh anh chàng da đen Pele, của đất xứ ngàn tiên mộng. Đến trường ngoài sách vở sân cỏ là 1 bầu trời xanh hương ngát. Ngày ấy mê đá banh lắm lắm ,cứ náo nức chờ đợi tiếng chuông reo là cả lũ ủa nhau ra bãi tranh nhau một quả bóng, nhiều lúc nhịn ăn, hò hét trên sân đến chập choạng tối sẩm mới bò về tới nhà, bọn tôi gồm Trí avrogaro, congo Hiến, Dũng lai, Hoà lộn lược, An Kodak, 2 tên Châu vài tên nữa và tôi, trên 11 thằng, Trí lúc đó lớn tuổi hơn và là đội trưởng.

Nhịn quà sáng chung tiền mua trái banh, dư 1 ít tiền còn lại đủ cho vài kiểu trắng đen hình lưu niệm. Lúc ấy ông anh cả nhà tôi, vì sức khoẻ yếu nên đã rời trường Dòng về nhà dưỡng bệnh, và cũng là ông giáo nhà thật nghiêm khắc. Đi đứng, giải trí học hành có giờ và chẳng khác gì là áp dụng kỷ luật của nhà tu. Từ ngày anh cả về nhà và mỗi lần cả bọn tranh nhau quần trên sân cỏ, là một lần tôi bồi hồi và thường ngậm ngùi thốt giọng:

- Thôi đủ rồi, tao về.
- Đã thôi đâu, mà về
- Ở lại đi mà, trời còn sớm mà.

Mặc cả bọn nhao nhao. Tôi vẫn lắc đầu và kể cho chúng nghe về anh cả, và niềm lo của mình.

- Hé ! dễ ợt.
- Xí !Mày cù lần quá.
- Có thể mà sợ, để tao bày cho.

Tiếng Trí Avrogaro hùng hổ nhất nó xen vào và đồng dạc (Nó lớn hơn tuổi mà lì !)

- Ở lại đi ...tha hồ...tao bảo mày nhé. Khi gần tới nhà mày xì bánh xe ..kêu bể lốp không tiền phải dẫn bộ về nhà nên về trễ.
- Đúng rồi "đúng rồi " .Thằng Châu lé xen vào.

Thằng Trí là Khổng Minh mà.

Nhắc tới Khổng Minh tôi lỏm bỏm nhớ câu chuyện kể về Tam quốc mà mỗi tối nghe được qua người lớn gần nhà, lòng tự nhiên an tâm và tin

tưởng qua truyện của nhân vật Ngoa Long thần kỳ, biết hô phong hoán vũ, và lần ấy tôi về nhà trễ từ khi anh cả về nhà. Đẩy cánh cửa rào dất xe vào có một chút lo lo, song tôi trấn tĩnh ngay, nhà có khách anh cả đang tiếp bạn.

- Chào anh ạ ! Dạ thưa anh em mới về, xe bể lốp nên em về trễ.

- Ừ được rồi, đi tắm rửa xong rồi ăn cơm đi.

Quay lưng nhoén miệng cười, hú vía thoát nạn hì hì.

Hôm sau tôi bê lô, bê loa khoe thành tích với lũ trẻ. Tôi diễn tả lại như 1 anh hùng qua cửa ải và cùng nhau cười hềnh hếch, dĩ nhiên là không quên lời cảm ơn thẳng đội trưởng Khổng minh. Tuổi thơ vẫn n hay tin phép màu và đôi lúc buông thả.

Tôi vẫn mê bóng hơn bài công dân, hơn bài sử địa, nên vẫn tiếp tục rong chơi trên sân cỏ và vẫn là kế mưu xita. Thật tuyệt vời. Lần thứ hai về nhà nói dối thấy ông anh chẳng nói gì, nhìn có vẻ như thương xót thằng em lấm. Lại cho tiền đi vá xe, thêm 5\$ làm bát phở tắm bố, vì trên con đường dài đổ bao mồ hôi dẫn bộ từ Nguyễn văn Thoại về Phú nhuận,(tôi cứ cười thâm nhà Tu cù lần đến chết được). Tôi cất kỹ 5\$, rình rình xuống làm tô cơm nguội, lục hộp guigor ruốc mà mẹ hay làm sẵn, rồi đi vào giấc ngủ với 5\$ và ly chè xanh đỏ bên khuôn mặt hờ hững của lũ nhỏ chúng tôi của ngày mai.

Rồi một ngày kia.....

Vẫn làm cái dáng như thật là mệt mỏi, thiếu ngủ, mà có lẽ mệt thật cái chân như rã ra sau cú va chạm và bò càng trên sân khi va chạm mạnh với thằng Thế Abát. Tôi dất xe qua rào, Ông anh cả đã lù lù ngòì như đợi tự thuở nào, không kịp chờ phân giải. Anh tay cầm ống bơm và lẳng lẳng tới gần mở van lốp và bơm lấy bơm để.

Trời đất ! Tôi cảm thấy như ngạt thở máu bừng bừng, không biết khuôn mặt của tôi lúc ấy đã hoà lẫn sang màu gì ...1 tiếng đồng hồ trôi qua, ...rồi 2 tiếng... trôi qua...Tùng hạt cơm như mãi nghẹn, cứ van vái phép màu lại đến, "xì đi con, xì....". Cái lốp vẫn tro tro vẫn thản nhiên phớt tỉnh Äng lê, cứ một ngày như một cứng và to đùng trước mắt tôi. Thế là.....

Tôi lên giường nằm, và cái roi của ông anh cả cứ vờn qua vờn lại, nhấp tới nhấp lui trên cái mông be bé của mình. Chỉ ba roi mà tôi ngỡ như dài hơn ba thế kỷ, 1 đếm to....., không dấy.... tay xoa môn,bỏ..... đánh lại, và cứ

thế, được hai roi rồi, nghĩ chắc qua. Chờ mãi roi ba chỉ nghe ông anh tràng giang đại hải thế nào là đạo đức thế nào là 10 điều răn của con nhà có đạo, và thế nào là quyền huynh thế phụ. Rồi bất ngờ trong phút giây bùi ngùi nghĩ về, nghe kể lại cái ra đi của Bố, thì roi thứ ba xuống, phản ứng tự nhiên trong bất ngờ là người dấy lên và miệng thì quên đếm. Trận đòn bao giờ cũng đều thiếu lại, và tuổi thơ Khổng Minh của tôi ơi, sân cỏ ơi vẫn vang vọng trong thẳm sâu.

Hôm nay ghi lại những giòng chữ này, trận đòn ngày ấy vẫn chưa trả xong. Anh thì bây giờ đã lụi khụi, bạn bè bây giờ đứa mất đứa còn, mỗi đứa một góc trời. Mầu xanh vẫn thoảng trận đòn vẫn chưa quên, và cái điều nhân chân rõ nhất bây giờ là :

Khi ta thuở mười mấy hai mươi, ta cảm thấy ta hơn người lớn, cha mẹ một nửa. Khi ta gần ba mươi ta thấy ta bằng họ.

Và khi ta qua năm mươi...ta thua họ cả một trời xa lắc.

Lý Công Kiều Q 71



*Tình thơ ... mang sắc màu xanh ,
Cũng là màu áo...khi Anh đến trường.
Xanh hơn một chút màu trời,i
Thắm hơn màu biển, là tình của em.
Tình thơ...em gọi nơi anh,
Khi ngồi cổ vũ đá banh mỗi chiều.
Tình trong...những giọt mồ hôi,i
Nhẹ nhàng rơi nhẹ...lăn trên má người *Tình trong ...thùng nước đá trà
Những khi khô cổ, mát vào lòng anh,
Tình trong... ánh mắt liếc qua,
Vô tình ban rót, ngay bên em ngồi
Tình thơ... không nói bằng lời,
Tình trong... ánh mắt nụ cười bên nhau.
Tình thơ ...chỉ dám ngắm nhìn,
Sợ khi chạm phải...tan tành vỡ ra...
Tình kia nào dám nói ra,
Sợ Thấy...sợ bạn...sợ ai kia cười...**

B K

Tôi Và Em

Tặng U.T

Mỗi lần đi ngang ngôi trường cũ tôi đều nhớ đến em, nhớ tha thiết một mối tình nhỏ thuở học trò, nhưng đã in đậm trong tâm khảm của tôi. Những tháng ngày không thể nào quên, những tà áo trắng tung bay thướt tha, tuổi học trò. Ôi, sao mà đẹp đến thế !

Ngày khai trường, lần đầu tiên trong đời của tôi, được học mà trong lớp có nam, nữ học chung một lớp. Năm đó tôi vào học lớp 11, ban toán. Tâm trạng tôi lúc đó nao nao một nỗi niềm xao xuyến, trước một lớp học với khung cảnh hoàn toàn mới đối với tôi. Hai dãy bàn dành cho nam, hai dãy dành cho nữ riêng biệt, tôi được xếp ngồi dãy đầu tiên, bàn thứ hai cùng một người bạn mới. Tôi cảm thấy mình hơi bị lạc lõng giữa bạn bè trong lớp, hầu như ai ai cũng trẻ đẹp, vui vẻ hóm hỉnh, có bạn để tóc thật dài, nhìn rất đẹp. Tôi chợt nhận ra nét khác lạ của mình với cái đầu húi cua không giống ai ! Và tôi cũng nhận thấy có vài ánh mắt chăm chú hướng về phía tôi như dò hỏi, thắc mắc, nhân vật mới nào vậy ta ? Sau này tôi được biết, ngoài tôi ra cũng có vài người khác vừa chuyển từ trường Đà Nẵng vào, để học tiếp chương trình trung học Đệ Nhị cấp tại đây.

Buổi học đầu tiên diễn ra trong không khí vui vẻ náo nhiệt. Bởi sau ba tháng nghỉ hè xa cách, giờ gặp lại có biết bao điều muốn nói. Những người bạn cũ gặp lại riu ra riu rít, nhất là những cô nàng giọng bắc thật liến thoắng. Chỉ riêng tôi ngồi lặng lẽ ngồi chổng cằm nhìn qua cửa sổ, bầu trời màu xanh trong.

Có một người ngồi dãy bàn thứ ba phía ngoài cạnh cửa sổ cũng ngồi chổng cằm giống như tôi đang thả hồn về phía xa xa. Tôi âm thầm để ý người con gái này, khuôn mặt tròn nhỏ, màu da bánh mật, mái tóc dài xoã vai. Hai giờ trôi qua thật nhanh, giờ ra chơi hết sức ồn ào, dãy lầu cũng vang lên không khí vui đùa. Đứng ở một góc cạnh hành lang, tôi đảo mắt quan sát tứ bề.

Và tìm thấy em, dáng gầy đang đứng bơ vơ một mình nhìn xuống sân trường, vài cơn gió thoảng qua lùa vào tóc em, vương vài sợi trên mặt em trông thật ngây thơ, lãng mạn. Một ngày mới trước nhiều điều lạ lẫm, tôi cảm nhận lần đầu từ cái hành lang, góc lớp, bục giảng, bảng đen...cho đến những quy định của trường như đồng phục, huy hiệu...sao cho đồng nhất. Cái hình

ảnh khiến tôi thần thờ nhất, là chiếc áo dài trắng nữ sinh, giống như màu chim hạc thanh cao, cái màu trắng của em mặc buổi khai trường, đã đọng lại trong tôi một nỗi rung động khó tả! Phút đầu gặp nhau, mắt và lòng tôi ngẩn ngơ như đứng trước một cơn sóng.

Rồi ngày tháng qua nhanh. Mọi thứ trở nên quen thuộc. Con đường, hàng cây, bãi cỏ, dãy hành lang dài cũng như những người bạn đã không còn xa lạ nữa. Tôi và em thân mật lúc nào không hay. Mỗi sáng, ngồi trước khu nội trú, tôi thường đợi em đi ngang qua để được ngắm nhìn dáng em tha thướt, mỏng manh. Tôi nhìn một cách say đắm để vẽ bóng hình em trong tâm trí tôi. Học chung một lớp gần hết niên học, tôi vẫn chưa dám thổ lộ, những điều thầm kín mà tôi muốn nói với em. Chuyện của thằng con trai mới lớn mang trái tim rộn rã yêu thương. Tôi đã nói chuyện với em bằng ánh mắt lặng thầm, và em chắc đã hiểu qua dáng vẻ e lệ. Bước chân vào lớp học có em, tôi như được tiếp sức một niềm tin vững chắc, tôi cảm thấy không còn lẻ loi nữa trong cuộc đời này. Mỗi ngày tôi quay sang phải hàng chục lần để được nhìn thấy em, được cùng em sánh vai trên con đường học vấn. Đường như có bóng dáng em đi vào cuộc đời tôi, đã làm thay đổi thái độ lười biếng, nhác học trong tôi...tôi muốn học đều các môn, làm bài tập thật nhiều. Mỗi tối ôn tập trong khu nội trú tôi thường học quá giờ quy định. Trong bóng đêm, tôi lặng lẽ nhìn dãy nhà ăn thấp thoáng vài bóng đèn bên khu nữ sinh còn sáng rực, tưởng chừng em vẫn còn thức học bài trong phòng ôn tập của khu.

Ngày tháng trong khu thật ngắn ngủi đối với tôi, nhưng tình cảm bạn bè dành cho nhau thì khó phai. Tôi không còn có dịp mỗi sáng dõi mắt tìm em trong đoàn nữ sinh áo trắng từ khu nội trú đi ra khu trường phổ thông, tôi chỉ lặng lẽ đứng bên khung cửa sổ để tìm bóng dáng em lẩn trong đám đông đi ra từ phía xa. Những hôm em không đi học, tôi buồn không xiết vì tôi biết chắc rằng hôm đó em bị bệnh. Tôi bồn chồn lo lắng mong cho sớm hết giờ để đi tìm một người em gái nhỏ ở cùng khu với em hỏi thăm, xem em bị bệnh gì đến nỗi phải nghỉ học, biết rõ căn bệnh của em lòng tôi mới an tâm. Tôi biết chắc em hiểu rõ mối tình của tôi dành cho em, nên em thường dành cho tôi những lời thăm hỏi, động viên nhau, vì đứa nào cũng mồ côi nên có những đồng cảm, quan tâm thúc đẩy nhau trong học tập để tìm kiếm một tương lai tốt đẹp. Tôi là đứa học trò gặp nhiều bất hạnh trong cuộc đời, vì sinh ra dưới ngôi sao xấu, và không may trên con đường học tập, phải thay đổi môi trường học liên miên. Tôi luôn cố gắng hoà nhập trong khung cảnh mới, được sống trong vòng tay bè bạn, mà tôi xem như anh em của mình chúng tôi san sẻ cho nhau từng niềm vui, nỗi buồn, những khó khăn mỗi đứa gặp phải trong đời, kể cả những mối tình học trò chân chất, hồn nhiên, mà sau này kéo dài suốt cả

cuộc đời vẫn kháng khí keo sơn.

Những người bạn thân góp phần giúp tôi trong tình yêu và học tập, dường như đứa nào cũng muốn có đôi, có cặp. Học sinh ở những lớp cuối bậc Trung Học thường có quan niệm như vậy! Bởi thế có những mối tình thường chóng nở và kéo theo việc học tập suy giảm. Tôi e sợ sự thụt lùi trong học tập, tôi có rất ít thời gian để học. Tôi không muốn làm phiền lòng cha mẹ tôi ở thế giới bên kia, tôi muốn cha mẹ tôi sẽ hãnh diện về tôi, tôi phải đạt cho bằng được thành tích cao trong học tập. Thế cho nên, có thời gian dường như tôi đã quên em, tôi lao đầu vào các trang sách học như điên, và học để quên đi những cơn đói kéo dài trong nhiều ngày, bởi ở thời điểm đó đời tôi rất khổ, sinh hoạt hàng ngày không ổn định, thiếu thốn đủ mọi thứ. Tôi chỉ một bộ đồ để mặc trên người không thay đổi, đến nỗi thường làm phiền lòng các giám thị, mỗi sáng vào lớp khi đồng phục của tôi không phù hợp, không phù hiệu với đôi dép mòn đế. Theo tôi, vẻ bên ngoài không quan trọng, một bộ quần áo không làm nên thầy tu, cái đáng quý nhất ở mỗi con người là nhân cách. Em cũng như tôi, cũng hoàn cảnh nghèo và cũng rất đơn giản trong tình yêu. Đối với em tình yêu là thứ yếu, cái chính là sự học, phải nói rằng em là một người rất đẹp, học giỏi, điều gì em nói ra là phải chính xác như toán học, em mới chịu. Ít nói so với những cô gái khác, nên em thường được bạn bè quý mến. Cũng có lúc bạn bè tác động cho hai đứa tôi tiến tới, giống như bao cặp đang yêu nhau khác, hai đứa nhìn nhau nháy mắt cười trừ.

Thời gian qua mau, rồi mùa hè đến kéo theo "mùa thi", giây phút cuối của đời học sinh. Đứa nào cũng khao nhau những dự định cho tương lai, nếu thi đậu "tú tài" mới mở được cánh cửa đại học, nguy hiểm nhất là đối với cánh con trai, thi rớt là toi, là lên đường vào quân đội nối tiếp truyền thống cha anh của mình. Cũng vinh dự lắm chứ, nhưng đôi khi gặp phải cuộc sống ngăn ngửi, vì làn tên mũi đạn vô tình. Tôi và em thi cùng hội đồng thi Phan Đăng Lưu (Gia Định), vì tên của tôi và em bắt đầu là những mẫu tự cuối trong Alphabet nhưng khác phòng thi. Sau khi thi xong, một tuần sau công khai niêm yết kết quả thi, tôi rất e ngại đi xem kết quả, nhờ bạn bè thì đứa nào cũng nói tôi rớt, tôi không tin, vì tôi tin ở sức học của mình, đồng thời kiểm lại các bài làm của tôi, tôi tin là đúng. Cho nên không thể nào tôi không đậu. Tôi mạnh dạn xỏ bộ đồ vỉa thường ngày, xách chiếc xe đạp ra cửa, đạp một mạch đến trường Phan Đăng Lưu để xem kết quả thực hư như thế nào! Tìm một hồi tôi mới tìm thấy tên mình, được ai đó đóng khung đỏ. Rồi tiếp theo tôi tìm đến số phiếu báo danh tên em, cũng đóng trong khung đỏ! Thật là sự trùng hợp ngẫu nhiên! Mãi đến nhiều năm sau này tôi mới biết, chính em là người đã đóng khung đỏ tên hai đứa. Lúc đó em vẫn còn nhớ đến tôi, thằng học trò

nghèo xơ vường hình bóng em. Chính hình dáng em vẫn sáng rực trong tim tôi cho đến tận bây giờ. Mãi đến bây giờ, tôi chẳng hề yêu ai nếu người đó không phải phát chút gì đó bóng hình em. Nghe nói, em thi đậu vào Đại Học Bách Khoa, học ngành hoá. Có nhiều lần tôi đến tìm em tại trường, nhưng không gặp. Sau đó do việc học của năm thứ nhất rất vất vả, chúng tôi không gặp nhau một thời gian dài vì bận học. Ngày chiến tranh kết thúc hai đứa vẫn chưa tốt nghiệp. Mất phương hướng trong việc học để định tương lai của mình, một tương lai bấp bênh vô định, như chiếc thuyền nan lênh đênh trên biển. Nào ai biết gì ngoài cái hiện tại, ngày ngày sống trong khốn khó, nghi kỵ lẫn nhau. Thậm chí đi học cũng họp kiểm điểm phê phán nhau, nói xấu nhau. Tôi buồn và chào thua kiểu học hành như vậy, tôi đi học trường đời xa lạ và gian khổ hơn, và từ đó tôi bật tin em.

Một thời gian sau tôi đi đến vùng biển quê em, tìm đến nơi em và gia đình ở, một dãy trại gia binh thấp lè tè, lợp tôn Fibro xi măng nóng bức, một căn nhà nhỏ bỏ hoang, bụi nhện giăng đầy. Tôi dò hỏi thăm các nhà kế cạnh, nghe họ nói loáng thoáng rằng, gia đình em đã vượt biên đi nhiều tháng nay rồi, nhà không ai ở từ lâu. Tôi buồn bã đón xe trở về với nỗi buồn man mác. Giờ này em ở đâu ? Tôi thầm cầu nguyện cho em cùng gia đình “tai qua nạn khỏi” trên chuyến tàu nào đó. Tôi cũng ước cho em đến được nơi em muốn, để em tiếp tục việc học tốt hơn là em ở lại.

Vì tôi biết tính em thích *freedom*. Và vì em là cô nữ sinh rất kiên cường, bất khuất không bao giờ, và không ai có thể khuất phục, phải không em?

03.11.2005

BQV 74



Hợp Tan

Buổi trưa hè năm đó tôi đặt chân lên mảnh đất Xuyên Mộc xa lạ. Chung quanh cây cỏ khô cằn ngả màu xám xịt, đất đai không màu mỡ, con đường đất đỏ ngoằn ngoèo dẫn vào trại cải tạo, mỗi khi có xe hơi chạy ngang qua là bụi đỏ mịn mù, xóa mờ tầm nhìn, trên lá cây phủ đầy bụi đỏ.

Hai hàng bạch đàn thẳng tắp dọc hai bên đường, dưới gốc cây vương đầy lá nâu chàm rụng rơi, không một cơn gió, lá cây cũng ủ rũ buồn đón chân tôi và một số người khác, bước vào ngõ hẹp tăm tối nhất cuộc đời. Tất cả đều im lặng lầm lũi đi, trên vai mang nặng những đồ dùng cá nhân. Tôi lơ đãng quan sát khung cảnh im lặng đáng sợ này, lòng tự hỏi không biết tương lai sẽ ra sao? Tại sao họ lại đưa mình đến trại kinh hoàng này, nghe đồn T.345 là ai cũng khiếp sợ, thường tìm mọi cách để đi trại khác. Nhưng, tôi không có suy nghĩ đó. Đôi khi trong khu vực chết lại có con đường sống, người ta sống được mình sống được, không có gì phải bận tâm.

Tất cả mọi người đều làm thủ tục nhập trại, các túi đồ cá nhân được mở ra lục soát cẩn thận từng li từng tí một, để xem có đem hàng cấm vào không, kỵ nhất là ma túy các loại. Đến lượt tôi khai báo lý lịch và kiểm tra, tôi đặt lên bàn người cán bộ làm việc một gói thuốc 555, ông ta nhoẻn nụ cười thân thiện, và túi xách tôi nhanh chóng được cho qua. Như vậy là tôi chính thức nhập trại, nhập cả cuộc đời mình vào cuộc sống nơi đây. Biết nói sao bây giờ, có lẽ đây là ý trời hay sao ấy? Tôi suy nghĩ hoài chẳng biết nên vui hay buồn.

Khi đến trại này, mọi thứ đều xa lạ, con người cũng vậy, mặt mũi thẳng nào trông cũng có vẻ ang ác thế nào! Trong tôi không chút sợ hãi, lặng lẽ đi về phía buồng đã được sắp xếp, trình diện trưởng buồng để được bố trí chỗ nằm. Buồng giam rộng khoảng 80m², có một lối đi giữa hai dãy giường ngủ bằng gỗ, và có một

tầng phía trên. Cuối phòng là nhà vệ sinh chung và nơi để tắm rửa khi buồng giam được khóa lại, nền nhà lát gạch tàu đỏ chói. Đầu phòng nơi cửa ra vào có đặt một tivi để xem chung, ngày thứ bảy chỉ mở chương trình cải lương cho các anh “ Hai lúa “ thu hoạch.

Tôi được một người anh em đồng hương làm trưởng phòng, xếp nằm ở tầng trên cho sạch sẽ. Tôi liền xỏ tung đồ đạc ra, cái gì cần thiết thì giữ lại, không cần thì cho hết để tạo tình cảm tốt với anh em. Những thứ đem đi từ Chí Hòa rất đặc dụng, đồ đạc của tôi giống một gian hàng xén thu nhỏ, giao cho mấy em giữ những đồ nhựa gia dụng, chỗ tôi nằm, tôi thu xếp quần áo để gọn trên kệ.

Lục lọi trong túi quần, chỉ còn vòn vẹn mười ngàn đồng chẵn, thậm chí làm sao để sống với ngần ấy tiền ?. Suy nghĩ mãi cũng chán và không tìm ra giải pháp, tôi bước ra khỏi buồng giam đi tham quan quanh trại. Lần mò tôi tìm ra được căn tin trại, bán đủ loại hàng hóa nhu yếu phẩm cần thiết, bán hàng bằng tiền phiếu ghi số, tiền mặt nếu có xài cũng tốt ! Với mấy ngàn trong tay, tôi tính toán nên mua món ăn nào mặn và rẻ, có thể để lâu. Tôi mua ngay một gói mắm ruốc, một hũ tương hột và tóp mỡ. Nhờ các món này mà tôi đã sống được gần hai tháng, không ai thăm nuôi và sống một mình trong lặng lẽ, trước ánh mắt xem thường của mọi người.

Trong tù, mồ côi là một cái tội, không ai thăm nuôi cũng là nỗi lo bị ngược đãi. Tôi âm thầm sống trong thinh lặng và bóng tối, không làm việc gì khiến mọi người chú ý. Cẩn thận quan sát và lắng nghe ý kiến của anh em trong buồng, trong đội. Kinh nghiệm của những người đi trước, những điều gì nên làm và không nên làm. Bí quyết rút ra ở trong tù là nên “ nghe “ nhiều hơn là “ nói “. Người ta có câu “ Thần khẩu hại xác phàm “ rất thích hợp với cảnh tù đầy, nói bậy là toi ngay.

Thấm thoát tôi đã ở trại Xuyên Mộc được gần ba tháng. Hàng ngày phải vác cây bạch đàn từ bìa rừng, thả qua suối, vớt lên vác đưa về trước cổng trại. Rồi tiếp đó lột vỏ cây theo đúng quy cách, chất lại theo từng khối để giao cho bên mua. Công

việc rất vất vả, nặng nhọc dưới cái nắng hè nóng bỏng, chiếc áo ka ki dày mà hai vai đã bạc màu rách bươm. Tôi cần mẫn làm việc như con kiến tha mồi, dưới sự theo dõi chặt chẽ của quản giáo và mấy anh bảo vệ. Da tôi đen sạm, da lột từng mảng, người tôi mốc meo, xương vai nhô hẳn ra chứng tỏ tôi ốm lả, trọng lượng chắc chỉ còn 40kg. Nhưng đầu óc tôi rất minh mẫn và sáng suốt, mọi hành động lời nói đều bị giám sát chặt chẽ bởi một hệ thống “ ăng ten “ cài đặt khắp nơi. Lúc ấy tôi hút thuốc nhiều, lúc nào tôi cũng im lặng trầm tư, mắt hướng về nơi xa, phía có gia đình và bè bạn, tôi đoán thế ! Khó ai có thể biết trong tâm tối tôi đang nghĩ suy, toan tính điều gì !

Vào một buổi sáng thứ hai đầu tuần nọ, tôi được tin báo không phải đi làm, ở nhà làm việc với Ban Giám thị. Sau khi tắt cả trại viên rời khỏi trại ra ngoài lao động, tôi đi lòng vòng trong công viên trước hội trường để chờ đợi. Mãi đến hơn tám giờ, tôi được gọi lên văn phòng, không phải gặp ban giám thị mà là gặp cán bộ giáo dục. Họ xét thấy qua quá trình lao động tích cực của tôi, muốn tạo điều kiện cho tôi ra ở bên ngoài, tìm công việc gì đó để chăn nuôi, đóng góp cho trại hàng năm, và đây là con đường ngắn nhất để sớm trở về đoàn tụ gia đình. Tôi xin phép được về buông suy nghĩ vài ngày rồi sẽ trả lời sau. Đúng như tôi dự đoán, nhiều người xin ra ngoài không được, nhưng qua thái độ lao động nghiêm túc thường được đánh giá cao, cộng với cái tội danh của tôi không đâu vào đâu, chẳng có gì phải bỏ trốn. Chính cách sống và sự trung thực của tôi, họ tin tưởng và tôi được phép ra bên ngoài.

Tôi tự đóng chuồng trại gần một tháng trời, một mình vật lộn với cây gỗ, búa, cưa, đục từng phần, để sau này chỉ dựng lên là lắp ghép thôi! Nai lưng ra giữa trời để làm bát kẻ mưa gió, mỗi khi có giám thị hay cán bộ nào đi ngang qua xem thấy, ai nấy đều ái ngại cho tôi. Một thân một mình làm sao mà mằm nổi ? Chính trong khoảng thời gian này đã làm thay đổi cuộc sống của tôi.

Được đi ra chợ mua các vật tư cần thiết về xây dựng chuồng trại. Khu chợ thị trấn tuy nhỏ, nhưng hàng hóa thì đa dạng,

không thiếu thứ gì. Nhiều năm dài cách ly xã hội, tôi chỉ biết sự thay đổi của xã hội qua báo chí và sách vở (Chí Hòa không cho xem tivi). Tôi thật ngạc nhiên khi thấy có lắm hàng ngoại bày bán trong các gian hàng phố chợ, từ đồ hộp, máy móc, dụng cụ cầm tay, thuốc thú y, đồ nhựa..., tất cả mẫu mã rất đẹp và bắt mắt. Tôi đi dạo khắp chợ để tìm các thứ sau này tôi sẽ mua, nhất là các vật dụng có liên quan đến chăn nuôi. Giá cả không mắc lắm. Từ đó tôi lên kế hoạch phải nuôi bao nhiêu con để bảo toàn vốn, và có lời trong thời gian ngắn. Mỗi tuần hai ngày ra chợ để mua sắm đồ đạc, hoặc thức ăn gia súc.

Và một ngày kia, tôi gặp em ở sạp bán hành tỏi. Tôi mua khiến em chú ý, bởi vì tôi lúc nào cũng mua nhiều và không trả giá, có hôm tôi mua hết số hàng trên sạp của em vẫn không đủ, kể từ hôm đó tôi thường dặn hàng em với số lượng lớn, mỗi khi cần em giao hàng tận nơi. Tôi thích em ở bản tính chân thật, mua bán không nói thách quá đáng, chỉ lấy lời vừa phải, và quan trọng nhất là tư cách con người em, gây cho tôi nhiều ấn tượng nhất là giọng Bắc, nói rất chuẩn. Khi đã quen nhau qua mua bán, tôi có dịp tìm hiểu em thì được biết em đang học lớp 12 và năm nay sẽ thi tú tài, hèn chi lúc nào tôi cũng thấy bên em có vài quyển sách. Em nói những lúc vắng khách em lấy ra ôn tập, em có rất ít thời gian để học. Ngoài việc phụ mẹ buôn bán ở chợ, về đến nhà phải chăm sóc cho đàn heo, mấy công rẫy bắp. Công việc suốt ngày làm không xuể, vì vậy tranh thủ được phút nào thì em học phút ấy. Những điều em kể khiến tôi chạnh lòng, và dâng lên mối đồng cảm lúc nào không hay. Cuộc sống thanh bần, là chị lớn trong gia đình, em luôn là tấm gương tốt trong việc học tập để các em noi theo.

Trái tim tôi đã bắt đầu rung động, đêm về nằm gác tay lên trán nhớ về em tôi không ngủ được, cầu trời cho mau sáng để ra chợ gặp em. Tôi chưa dám trang trải nỗi lòng của mình cho em biết. Thỉnh thoảng tôi tặng em vài cuốn sách tham khảo hoặc vài cuốn truyện dịch, vì em rất thích đọc sách. Những khi ghé giao hàng nơi tôi ở, em hay nán lại năm mười phút, để sắp xếp lại các sách vở báo chí của tôi lại cho ngay ngắn, rồi ngồi uống

nước trà tâm sự. Tôi cũng kể cho em nghe về quãng đời gian khổ của tôi. Đến bây giờ dừng chân lại ở cái thị trấn heo hút này là anh đã chán cuộc sống phố thị đến như thế nào? Có hôm em nhờ tôi giải mấy bài toán, và cân bằng các phương trình phản ứng hóa học, cũng may là không khó lắm đối với tôi, chỉ một loáng là xong, em mừng rỡ cảm ơn! Từ dạo ấy em thường ghé thăm tôi những ngày thứ bảy, Chủ Nhật. Hai đứa cùng nhau đi vào rừng hái nấm, bắt mối con, mối chúa, đào trùng hổ... Em rất thích cùng tôi băng rừng vượt suối, hai đứa cùng trò chuyện bên nhau giữa cảnh rừng thiên nhiên, hoang dã. Bên dòng suối cạn, tôi chỉ cho em những cây bằng lăng nước trở hoa màu tím nhạt mộc mạc. Em ngạc nhiên khám phá nhiều điều mình chưa biết, dù quê em ở tận miền Bắc xa xôi, cùng núi rừng trùng điệp, nhưng em ít có dịp rong chơi tìm hiểu, những chuyến đi rừng cùng tôi là những chuyến đi rừng đầu tiên trong đời em, rất vui và bổ ích.

Chuyện của em và tôi được giữ kín, không để cho ai biết, khi đi đâu hoặc làm việc gì, với em tôi đều chọn thời gian thích hợp, không ai để ý. Chúng tôi thường gặp nhau vào buổi trưa, khi em vừa tan chợ. Thời gian gặp không dài, nhưng đủ để nói những gì phải nói, em hiểu lòng tôi và ngược lại tôi rất hiểu em. Quen em đã nhiều tháng tôi chưa dám đi quá giới hạn cho phép, chỉ nắm tay em bóp nhẹ là lòng đã cảm thấy xốn xang rồi, tối về không ngủ được. Tôi nhớ dáng em dong dỏng cao, gầy bằng tôi, đôi mắt tròn nhỏ long lanh như hạt nhãn, lúng liếng trên khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, và đôi môi đầy đặn gợi cảm...ám ảnh đưa tôi chập chờn vào giấc ngủ.

Chính nhờ em mà tôi chú tâm vào công việc hàng ngày, sáng sớm ra cho gà vịt ăn xong, đến dãy chuồng heo lo tiếp cho mấy chú lợn đang đỏ da thắm thịt, xong đến ao cá chắn ngang trước cổng vào, loay hoay việc này việc nọ cũng mất hết buổi sáng, tiếp tục vào chuồng nhốt trứng gà, vịt để giao hàng cho mối lái trước 12 giờ trưa mỗi ngày. Buổi trưa ngả lưng khoảng nửa tiếng, nghe tin tức qua radio, một vài bài hát, là phải đứng dậy tiếp tục lo công việc quen thuộc hàng ngày, cho đến chiều mới được

ngủ ngơi. Em là chất xúc tác tạo cho tôi niềm đam mê trong công việc. Tôi không muốn nhìn thấy nỗi buồn đọng nơi mắt em.

Việc học của em tiến triển khả quan, sức học của em thuộc vào loại khá giỏi, nếu đi thi Đại Học có khả năng đậu rất cao, em luôn suy luận độc lập, và cách giải quyết vấn đề rất dứt khoát. Có hôm em đến thăm không báo trước, kín đáo quan sát công việc tôi làm, ngoài công việc chính là chăn nuôi, tôi còn trồng thêm các loại rau quả nào là : cải xanh, rau dền, mồng tơi, rau sam, mướp, đậu rồng, rau sống các loại, ớt, bạc hà, sả..nói chung đủ thứ, để khỏi mất công đi chợ. Nếu nấu một nồi canh chua, rau cải cần thiết tôi chỉ cần bước ra khu vườn nhỏ hái là đủ cả ! Tôi rất thích, hàng ngày chăm bón khu vườn nhỏ này ,vì nó là nguồn rau xanh, củ quả có thể giúp các anh em mô coi không ai đến thăm nuôi, góp thức ăn tươi xanh vào để cải thiện bữa cơm khô khan, bồi dưỡng cơ thể. Đó là niềm vui của tôi, mỗi ngày chỉ cần làm một việc thiện nhỏ là đủ vui rồi ! Cứ thế, tôi âm thầm lặng lẽ sống. Những lúc thu hoạch hoa quả tươi ngon tôi đều để cho em dành tặng gia đình. Tôi không biết sao tôi trồng loại cây quả nào cũng tươi tốt và ra quả rất sai trái. Mướp, khổ qua, cà chua.. nhiều lúc hái không kịp bán. Bạn bè nói tôi làm chơi mà ăn thiệt, tôi cười xòa, giả lả cho vui : kiếm vài chai Heineken thôi mà !

Em thì thoải mái vô tư, cần gì em cứ đi thẳng vào vườn hái, cắt. Niềm vui của tôi mỗi ngày là mong được thấy em, hôm nào em không đến lòng tôi nôn nao, lo lắng, cả đêm về ngẩn ngơ như người mộng du ! Tôi không biết đó có phải là tình yêu hay không ? Nhưng tôi biết chắc rằng con tim tôi đã rung động trước hình bóng em, một nỗi nhớ nhung tha thiết nhưng không ủy mị. Tôi có nhờ người quen dò hỏi về gia cảnh nhà em để tìm hiểu thêm, và trong những dịp đến nhà thăm em và gia đình, tôi cũng hiểu thêm phần nào.

Ông bà của em ngoài Bắc ngày xưa cũng thuộc hàng “địa chủ”, địa chủ miền Bắc thời đó nhiều người chỉ có vài công ruộng như trong Nam, nhưng về quan điểm cần phải “đấu tố”, người có năm mươi sào ruộng thì thuộc đối tượng phải diệt. Bởi

thế, gia đình em rơi vào tình trạng bị cô lập, chẳng làm được gì cho xứng đáng ! Buộc phải sống trong tình cảnh câm lặng, chờ thôi ! Người trong làng, đâu dễ buông tha gia đình em, họ trừ dập để không còn đường sống để vươn lên. Sau ngày 30/4, gia đình em nhận được tin người anh em bà con di cư năm 1954, cả nhà đã nhanh chóng thu dọn gói ghém, tất cả gia tài đồ đạc để lên tàu vào Nam tìm cuộc sống mới. Từ đôi bàn tay trắng, cha mẹ, ông bà đã tạo dựng cơ nghiệp nho nhỏ nhưng đủ sống, và nhất là không bị phiền nhiễu bởi đám người làng thù dai như giẻ rách, con cái không thể ngóc đầu lên được. Ngày xưa tôi có xem phim “Chúng tôi muốn sống” nên tôi rất thông cảm với gia đình em, mấy chục năm trốn chạy trên chính quê hương mình. Tôi cũng kể cho cha mẹ và gia đình của em nghe về gia thế và thân phận của tôi. Tôi có người cha là sĩ quan chế độ cũ đã hi sinh, sống mồ côi tự lập từ nhỏ và có nhiều mẹ nuôi, đã giúp đỡ và nuôi nấng tôi nên người, đời tôi gắn liền với bạn bè, chính những người bạn là những liều thuốc bổ, hỗ trợ cho cuộc sống của tôi rất nhiều. Không có bạn bè chắc tôi phải chết trong cô đơn, nên tôi thường hi sinh mọi thứ cho bạn bè, kể cả những gì tôi rất quý, và đó là sự thật ! Tôi có kể cho ba của em nghe về ngôi trường Trung học Quốc Gia Nghĩa Tử nơi tôi trước đây học tập. Ông rất ngạc nhiên trước điều tôi nói, vì ông không tin học sinh đi học, được Quốc gia quan tâm chăm sóc một cách chu đáo như vậy!. Tôi chưa có dịp thừa chuyện với ba em về tình yêu của em và tôi. Nhưng chắc ông đã biết, chỉ có vấn đề tuổi tác của tôi khiến ông phải suy nghĩ nhiều, tôi lớn tuổi hơn em có lẽ hơn một con giáp, so le lắm không ? Tôi luôn tin ở nơi em, em chỉ yêu người lớn tuổi và chín chắn. Tôi muốn em gác lại chuyện tình cảm cho đến khi thi đậu tú tài và tốt nghiệp ngành sư phạm mà em yêu thích. Tôi ủng hộ ý kiến đó của em, phải có thời gian để thử thách trái tim non trẻ, và cả sự chờ đợi của anh trai già! Gấp gáp chi để rồi phạm phải sai lầm không đáng có trong tình yêu, mất nhau trong đau khổ, náo lòng! Chuyện cứ để như vậy đi ! Thì cứ làm như “ví dụ ta yêu nhau” để sau này nếu lỡ không thành, thì đỡ chút ưu phiền, oán trách nhau. Mẹ em thì tỏ hẳn thái độ

ủng hộ tôi hoàn toàn, vì trong thời gian qua tôi thường xuyên tiếp xúc với bà, trong việc mua bán cũng như những lúc rỗi rảnh ghé chơi với gia đình, bản tính tôi vui vẻ hòa đồng, ít khi ái ngại những công việc nặng nhọc để giúp đỡ gia đình. Bà thường dành cho tôi một cảm tình thân thiết, coi như là một thành viên trong gia đình. Có lẽ tôi thường nói với bà những điều về mẹ của tôi, người mẹ mà suốt đời chỉ nằm trong mộng tưởng của tôi, tôi chỉ nhớ mẹ, biết mẹ qua những album còn sót lại mà tôi mang theo mình gần suốt cuộc đời. Lâu lâu những lúc đêm về trong tâm trạng cô đơn, ngọt ngào tôi thường lần mở tìm nhìn hình ảnh mẹ để hình dung ra nét đẹp dịu dàng, nhu mì của mẹ, để nhớ và chỉ



nhớ mà thôi ! Có lần tôi đưa tấm di ảnh của mẹ tôi lúc mới ngoài 20 tuổi cho bà xem, bà khen mẹ tôi đẹp nhưng mềm yếu. Tôi phục cái nhìn sắc bén và đầy kinh nghiệm của bà khi nhận xét về mẹ tôi, đúng như lời những người lớn kể lại cho tôi nghe về mẹ, duyên dáng và yếu ớt. Mẹ có nét đẹp mỏng manh dễ vỡ như pha lê, và có lần chính em khi nhìn ảnh mẹ tôi cũng có nhận xét: “ Mẹ của anh mang một vẻ đẹp cổ điển của một yếu điệu thực nữ Nam bộ ”. Tôi cười vui với em :” nhận xét đúng đấy, cô bé ”

Chuyện của tôi và em kéo dài hơn ba năm ròng rã. Ngày em đậu tú tài, lòng tôi vui như mở hội. Sau gia đình, tôi là người ngoài đầu tiên được em báo tin vui. Em chạy xe như bay, bụi đỏ tung mịt mù lối vào trang trại của tôi, quanh co theo lối mòn vào vườn điều mới đến gian nhà tranh nhỏ của tôi. Em lao đến bên tôi tựa cơn lốc xoáy, ôm cổ tôi ngã xuống chiếc phản trước nhà, miệng em cười hớn hở, dường như chưa bao giờ em tươi đến thế, tôi đoán biết ngay rằng em đã thi đậu. Em đưa miệng sát bên tai tôi nói thì thầm: ” Anh ơi, em đã đậu tú tài rồi !”. Tôi vật em nằm ngửa ra, và đặt lên môi em một nụ hôn chúc mừng tha thiết.

Bên ngoài nắng lên cao hắt vào trước hiên nhà. Buông em ra tôi còn nhìn thấy nét mãn nguyện và tươi tắn trên khuôn mặt ngây thơ thiên thần của em. Em đưa tay vuốt nhẹ sợi tóc lòa xòa trên mặt qua một bên và nhìn tôi mỉm cười. Kể như em đã hoàn tất bậc trung học một cách tốt đẹp, nhưng phía trước vẫn còn dài và lắm chông gai, chưa lường trước đoạn đường dẫn đến tương lai, bằng phẳng hay lắm gập ghềnh ? Rồi em sẽ đi xa để đặt chân vào trường Đại học ở một phương trời nào đó.

Buổi sáng rực rỡ nắng vàng đầu Thu hừng hực, sao lòng tôi lại dự cảm những màu xám khiến chia xa và tôi cảm thấy sợ và lo lắng. Đầu óc rơi vào khoảng mộng lung, tưởng đến một ngày em phải ra đi mưu cầu việc học, và tôi lại ở nơi này, một nơi không phải là quê hương, nhưng bị chôn chặt và chết một phần đời nơi đó ! Nhờ em mà tôi có cảm giác hồi sinh để gặp và yêu em. Nổi mất mát cứ ám ảnh tôi mãi gần như không buông tha, trong niềm vui bay bổng của em, tôi không thể để gương mặt trầm tư thoáng buồn, phải cố gắng nở nụ cười, phải vui lên, chưa gì đã vội hoang mang? Em dành trọn cho tôi ngày hôm nay, tôi nhắc em nhớ ghi vào nhật ký ngày này, một ngày vui của em, kéo sau này quên, em hứa tối về sẽ viết những gì đã diễn ra trong ngày hôm nay. Tôi nấu các món ăn mà em thích nhất để đã em nhân dịp thi đậu, em bảo để em mời thêm vài người bạn đến chung vui, tôi đồng ý. Buổi tiệc có chút rượu khiến mặt ai cũng đỏ hồng, trông thật dễ thương, mấy cô bạn của em trong niềm vui thi đỗ, nên cũng chịu uống tới tới luôn, mấy anh con trai cùng lớp tính tình thật trẻ trung, sôi động. Dường như tôi đang được sống lại thời trai trẻ thuở nào? Các bạn em lần đầu tiên biết tôi, hết thấy đều ngỡ ngàng, nhưng dần dà trong suốt buổi tiệc đã trở nên thân thiện lúc nào không hay. Tàn tiệc, trước khi về tôi tặng mỗi cô cậu một con gà để mừng thi đậu, các bạn em vui vẻ nhận, dân nông thôn rất thiết tha, hoan hô tôi hết cỡ.

Rồi em lại thi đỗ tiếp vào trường Sư phạm tỉnh, cái ngành sư phạm mà em đã ước mơ từ lâu lúc còn học phổ thông, em yêu bụi phấn hương nồng, bảng đen mênh mông... Tôi luôn đứng về phía em trong việc lựa chọn ngành học, được học

ngành học mà mình đam mê, mơ ước đã lâu, thì đó là niềm vui của em được nhân lên gấp bội. Chẳng phải tôi ích kỷ, nhưng việc đi học xa của em đồng nghĩa với việc sẽ ít được gặp em, phải chờ đợi em, từng ngày này qua tháng nọ. Trên đời mọi sự đều thay đổi theo thời gian, cộng với khoảng không gian xa xôi, đâu ai có thể yên tâm với thủy chung. Một chân trời mới rộng mở trước mắt em, em sẽ choáng ngợp trước biển đời bao la mới lạ, rồi em cũng sẽ trở về với suy nghĩ tuổi trẻ, của mình và nhất là dư luận trong giới bạn bè. Sự đổi thay nếp nghĩ trong vấn đề tình cảm là điều tự nhiên thôi! Cái điều mà tôi dự cảm đang đến gần, có thể là chưa nói ra, nhưng tôi đoán chắc nó sẽ xảy ra đúng như vậy.

Buổi sáng, bầu trời xanh trong vắt, không gợn chút mây, một ngày tốt lành để khởi hành. Ngày em lên đường nhập học, tôi ngồi tần ngần trước hiên nhà em, hai đứa không muốn nói điều gì, nhưng tôi đã đọc được trong mắt em lời hứa hãy tin tưởng nơi em. Tôi động viên em cố gắng học cho tốt, thời gian qua nhanh thôi! Anh sẽ sống ở nơi này bình thường nhưng không có em bên cạnh. Mọi thứ hành lý để em lên đường đều đã sẵn sàng, tôi chúc em lên đường bình an, học tập tốt để mai sau trở về phục vụ quê mình. Những giọt nước mắt lã chã lăn dài trên đôi má em. Trong tôi như có gì chặn lại nơi cổ nghèn nghẹn, ôm hôn em lần cuối. Tôi có cảm giác như sắp mất em, oán than ai đây, hay phiền trách ông Tạo khéo sắp xếp mảnh đời éo le. Con đường từ thị trấn dẫn về bìa rừng nơi tôi ở như dài ra, tôi đi mà hồn thả lạc nơi nao ! Cái vẫy tay tạm biệt của em trong nước mắt tôi không thể nào quên, cứ xuất hiện nhào lộn trước mắt tôi, mỗi khi thử người ngồi nhớ về em. Làm sao có thể nguôi ngoai nỗi nhớ một hình bóng đã ở bên mình bao năm qua. Tôi thầm gọi tên em mỗi khi chiều về, trên công viên, nhìn hai cây hoa bằng lăng lẳng trên đường nở tím là tim tôi nhói đau.

Mỗi tuần tôi nhận được một lá thư của em, với biết bao lời yêu thương, tôi như thuộc lòng những gì em viết trong thư. Em kể đủ thứ chuyện nơi em học, tôi mừng vì em có nhiều bạn bè mới. Hồi âm cho em một tuần một lá thư dài bốn trang giấy A4, để

em yên tâm ăn học. Dần dà tôi khuyên em nên tập trung tinh thần vào việc học, thư từ cũng cần thiết đối với anh, nhưng không quan trọng bằng thành quả học tập của em, mong em chú tâm vào việc học nhiều hơn. Thọt đầu một tháng em về thăm nhà một lần, sau đó thưa dần. Đến thăm nhà em những ngày cuối tuần, tôi chỉ nhận được câu trả lời: "tuần này em không về". Con đường đá sỏi mọi lần tôi chạy xe dễ dàng đến nhà em, nhưng hôm nay sao gồ ghề, lởm chởm khó đi đến nỗi mấy lần tôi té ngã bên vệ đường. Lúc ấy đầu óc tôi đang lan man nhớ về hình bóng em, mắt tôi như hoa lên và không nhận thấy đoạn đường phía trước, tại nỗi nhớ hay tại con đường đá đổ lạo xạo lồi lõm, tôi cũng không biết nữa! chắc cả hai.

Nhiều tháng tôi không gặp em, tôi cũng phần nào quen được nỗi trống vắng cô đơn. Rồi một hôm, một cán bộ rủ tôi đi xuống tỉnh, tôi định nhân dịp này ghé trường thăm em, dành cho em sự bất ngờ thú vị. Người cán bộ hoàn toàn không biết tôi có một người yêu đang học ở Tỉnh. Sau khi lo công việc với người cán bộ xong, tôi đề nghị tìm một quán café nào đó ngồi uống, chạy loanh quanh gần đến ngôi trường em học, tôi ngồi ở một quán café sinh viên đối diện trước cổng trường, với hi vọng sẽ được gặp em.

Trưa tan học, các sinh viên túa ra như đàn ong vỡ tổ. Tôi lặng lẽ quan sát, đôi mắt tìm kiếm hình dáng em trong tâm trạng nôn nóng, âu lo, chẳng biết hôm nay em có đi học hay không? Sao đã tan học hơn nửa giờ rồi mà chẳng thấy em. Tôi bản thân tiếp tục ngồi chờ, chỉ nuôi một chút hy vọng mong manh là hôm nay em đi học, nỗi thâm mong được gặp em cứ háo hức trong tôi. Từ phía xa trong sân trường, bóng dáng ai đó trông quen đạo bước đi ra, tôi nhận ra chiếc áo quen thuộc em hay mặc trước đây khi đến với tôi. Đúng em thật rồi, nén nỗi vui mừng trong lòng, tôi kêu chủ quán tính tiền mấy ly nước và thuốc lá, định dành cho em sự ngạc nhiên thú vị, nhưng vừa nhận tiền thối của chủ quán đưa cho, tôi quay ra định đi, thì thấy em đang bước nhanh về phía một người đàn ông đi xe HONDA bóng loáng, đang đứng đợi trên lề đường gần cổng trường. Em giao túi xách đang

đeo ở vai cho người đàn ông máng vào xe, em leo lên ngồi phía sau, hai tay ôm chặt người đàn ông đó, chiếc xe phóng lao đi ngang qua tôi còn văng vẳng tiếng cười vui vẻ của em.

Trong tôi dâng lên một nỗi thất vọng ê chề ! Ai dối gian ai đây? Em hay tôi? Ông cán bộ hơi ngạc nhiên khi thấy điệu bộ chán chường của tôi. Em hiền lành đó sao ?chưa đây một năm mà em đã thay đổi nhanh vậy! Ôi, trái tim tôi, như có vết cắt rỉ máu....Nỗi buồn đọng đầy trong tôi như một khúc nhạc buồn tha thiết.

Tôi hỏi ông cán bộ :

- Chừng nào về trại, ông nói :

- Chiều về.

- Vậy thế thì tôi với ông kiếm chỗ nào đó lai rai cho tới chiều về luôn, ông đồng ý.

Tôi dắt ông lại một nhà hàng khách sạn quen thuộc, bia rượu không xua đi được nỗi buồn trong tôi, uống và uống. Đầu óc tôi quay cuồng hình bóng em, tại sao lại như vậy? Tôi tự hỏi và cố tìm câu trả lời, các cô tiếp viên nhìn tôi ái ngại:

- Thêm thùng nữa, nghe ông Thầy. Tôi nói với người cán bộ, và ông nói :

- Chơi luôn, chiều mát về.

Hai người uống tay đôi, nói chuyện trên trời dưới đất, tôi dấu kín nỗi đau trong lòng, tôi cười mà lòng cay đắng. Sự phản bội của người phụ nữ, khiến bản chất hiền hòa của người đàn ông trở nên hung bạo. Bởi thế, mới có nhiều cái chết theo sau những mối tình tan vỡ, tôi không muốn mình đi vào lối mòn của người khác. Mỗi người có tự do riêng của mình khi chưa có sự ràng buộc về pháp lý, sự độc thân của họ, không ai có quyền đụng chạm, em có quyền lựa chọn người yêu và cuộc sống của mình. Có người nhìn xa, có người nhìn gần trên quãng đường đời của mình. Tôi không hề trách em, tôi chỉ trách tôi quá dại khờ và lãng mạn trong tình yêu. Lẽ ra tôi đã hưởng thụ cái mà em dâng hiến, nhưng tôi kèm hãm lại, tôi không muốn xảy ra điều mà ở tuổi em là quá sức chịu đựng. Không phải tôi là kẻ tốt lành, nhưng tôi muốn mối tình cuối sẽ là mối tình đẹp. Nhưng muốn

là một chuyện, sự đời đâu theo ý mình, mối tình đẹp lại chính là tình dang dở. Uống mãi vẫn không thấy say, mấy bàn xung quanh liếc nhìn chúng tôi khó chịu, mặc kệ, tôi muốn say một chút để quên đi hình ảnh em. Nói về tửu lượng, hai người tôi gần như tương đương nhau. Nói chung, hạp tính tình và tôn trọng nhau, vì ông cán bộ luôn coi tôi là một người bình thường chứ không phải một tội phạm. Tôi quý ông ta vì thế ! Con đường về trại dài hun hút, khoảng 80 cây số đường chim bay, đi đường quốc lộ chắc xa hơn.

- Ông thầy, chạy về nổi không ?” tôi hỏi, ông gật đầu đáp :

- Yên tâm, khỏe re.

Đường chiều rộng thênh thang, hai bên không còn đồng ruộng ngát xanh, mà toàn là những dãy nhà cát san sát đủ các kiểu. Gió mát làm tôi tỉnh hẳn rượu, tôi ngỡ như đó là một giấc mơ. Nhưng không, hình ảnh đó là sự thật mồm một khiến tôi ngán ngẩm! Tình đời là thế, nên người ta hay nói “ vật đổi, sao dời ”, hình như là để ám chỉ tình yêu đổi thay.

Tôi về đến trại vừa kịp vào lúc điểm danh, người vẫn còn ngầy ngật say, nhưng tâm trí vẫn tỉnh. Tôi bảo mấy đứa đệ tử còn mấy lít dự trữ đem ra uống luôn, mai mua chục lít để dành trám vào. Tôi uống cho đến gần sáng, thiếp đi lúc nào không biết. Tôi thức dậy lúc hừng đông, đầu nhức như búa bổ. Bước xuống sàn nước tôi dội liền mấy gáo cho tỉnh người, hồi tưởng lại chuyện ngày hôm qua lòng tôi nhói đau. Đột nhiên trong đầu tôi xuất hiện ý tưởng trốn chạy, tôi không muốn ở đây nữa. Nhìn thấy ngôi nhà quen thuộc là tôi nhớ em, chỗ này em ngồi, nơi kia em nằm, chồng sách này em thường sắp xếp, hiên nhà này hai đứa thường ngồi hát nghêu ngao..., và ngay khi sáng ra tôi tìm gặp người cán bộ quen thuộc tôi xin vào ở hẳn trong trại, xin được bố trí công việc khác. Ông hỏi tôi lý do, tôi nói tư tưởng chao động, vào trại lao động cho ổn định. Ông ta đồng ý, tôi tiến hành bàn giao cho người khác, vào ở hẳn trong trại.

Sau này em có nhiều lần đến thăm tôi, nhưng tôi không ra gặp và dứt khoát không gặp. Nhờ mấy ông cán bộ nói giùm là tôi đang bị kỷ luật, không thể cho gặp mặt, thế thôi. Tôi lùi vào

ở hẳn trong trại, tiếp tục công việc của mình cho đến khi tôi được đặc xá tha về trước thời hạn. Cầm quyết định trong tay, tôi đi lang thang trong cái thị trấn nhỏ bé để già từ những người thân quen trước khi trở về Sài Gòn. Buổi cuối cùng ai cũng chúc mừng tôi may mắn thoát khỏi cảnh tù đầy và uống chia tay. Tôi gửi cho họ chút quà mọn gọi là tấm lòng để mãi mãi nhớ nhau. Người bạn tôi cho xe Toyota lên đón tôi về vào sáng hôm sau trong nỗi mừng vui hội ngộ.



Xe chạy ngang nhà em, hai cây bằng lăng trước sân nhà trở hoa màu tím nhạt, mà tôi đã trồng cho em khi mới quen nhau nay đã cao lớn. Chẳng nên ghé vào nhà em làm gì, quá khứ đã qua, hãy để qua luôn mà không cần giải thích, giải thích làm gì chỉ để dối gian. Em đâu biết rằng tôi đã thấy tất cả cảnh em bên người khác. Tôi có thể bỏ qua các chuyện tư thù với một ai đó, nhưng sao khó tha thứ cho người tình bội phản quá.....

Tôi bảo anh tài xế chạy xe nhanh ra khỏi thị trấn buồn tẻ này.

LVN 74

BẠN ĐỒNG HÀNH CỦA TÌNH YÊU



Người ta kể rằng, một ngày kia, tất cả các cảm xúc và tính cách cùng tụ họp trên trái đất. Sau khi **Nhàm Chán** ngáp đến lần thứ ba, **Chân Thành** bỗng nghĩ ra một ý định :

- Bọn mình chơi trốn tìm đi !

Chân Thành nói xong, **Nhiệt Tình** và **Nỗ Lực** đồng ý liền, **Hào Húng** thì rất phấn khích, **Lưỡng Lự** sau khi nghĩ đi nghĩ lại, cũng bị thuyết phục cùng chơi. **Thậm chí cả Thờ Ơ** vốn chẳng có hứng thú gì cả, cũng muốn cùng tham gia. Còn **Sự Thật**, dù đồng ý tham gia nhưng lại cho rằng mình chẳng muốn trốn đi đâu cả. **Kiều Ngạo** nói trò " trốn tìm " thật trẻ con, còn **Nhút Nhát** thì không muốn thử rủi ro.

- Một, hai, ba.... **Chân Thành** nhắm tịt mắt lại và bắt đầu đếm .

Niềm Tin bay thẳng lên trời, với **Niềm Tin** thì không có điều

gì là không thể !

Chiến Thắng thì trèo lên đỉnh ngọn cây cao nhất.

Ghen Ty chạy ngay đến nắp sau cái bóng của **Chiến Thắng**.

Rộng Lượng đã đi trốn ở một chỗ rất bí mật, nhưng lại nhường chỗ trốn cho một người bạn.

Ngược lại, **Ích Kỷ** đã tìm được một chỗ trốn vừa kín đáo, vừa dễ chịu, nhưng lại chẳng cho ai trốn cùng.

Nói Dối thì trốn dưới đá đại dương, tối âm u.

Nồng Nhiệt và **Khát Vọng** thì trốn trên đỉnh những ngọn núi lửa nóng bỏng. Còn **Hay Quên** thì...(mm...xin lỗi nhé, mình quên mất chỗ bạn ấy trốn rồi).

- Một triệu ! **Chân Thành** đã đếm xong và mở mắt ra .

Khi lại gần hồ nước, **Chân Thành** tìm thấy ngay **Vẻ Đẹp**, cô ấy mãi mê ngắm mình dưới hồ đến mức bị tìm thấy trước tiên. **Do Dự** , nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ngồi trên cái hàng rào, chẳng thể quyết định là mình sẽ nhảy xuống bên nào, thế nên cũng bị tìm thấy ngay lập tức.

Lần lượt, **Chân Thành** tìm thấy tất cả mọi người :

Khéo Léo trốn giữa những cọng cỏ tươi, **Sầu Muộn** trong một cái hang tối ẩm ướt, **Nồng Nhiệt** và **Khát Vọng** ở trên núi lửa. **Ích Kỷ** thì khỏi phải tìm vì cậu ta đang cuống cuống chạy trốn ra khỏi cái chỗ tưởng như êm ấm của mình khi bị một bầy ong tấn công và tất nhiên chẳng có ai giúp, vì ban đầu cậu đã chiếm chỗ trốn đó một mình. **Nói Dối** được tìm thấy trên cầu vồng (tất nhiên đây là một lời nói dối) vì **Nói Dối** trốn dưới đá đại dương cơ mà, bạn còn nhớ không?.

Nhưng chỉ còn **Tình Yêu** là không thấy đâu cả .**Chân Thành** đi tìm sau những cái cây cổ thụ, dưới những con

sông, trên đỉnh núi....nhưng **Tình Yêu** vẫn biệt tăm. **Tình Yêu** lúc nào cũng khó tìm như vậy !

Sắp sửa bỏ cuộc, chợt **Chân Thành** nhìn thấy một bụi hoa hồng đầy gai đang rung rinh. **Chân Thành** nhặt một cành cây to và đập vào bụi hoa hồng vài lần xem có ai đang nấp không. Chợt có ai kêu thét lên rất đau đớn, gai của những bông hoa hồng đã đâm vào mắt của **Tình Yêu**. Quá xót xa, **Chân Thành** rối rít xin lỗi và hứa rằng từ đó trở đi, **Chân Thành** sẽ luôn ở bên cạnh để dẫn đường cho **Tình Yêu**. Những người bạn khác rất thương **Tình Yêu** nên cũng quây quần xung quanh, nói rằng họ sẽ lần lượt chăm sóc cho **Tình Yêu**.

Kể từ đó, **Tình Yêu** có rất nhiều bạn, có lúc đi với người bạn này, lúc đi với người bạn khác. Nhưng người ta luôn nhận thấy rằng :

Tình Yêu và **Chân Thành** phải đi cùng nhau thì **Tình Yêu** mới tồn tại .

Kim Hoa (sưu tầm)





Chân thành cảm ơn:

*Các chị Yến Nhi, Khánh Hòa, Kim Sơn,
các bạn Kim Phương, Kim Hoa, Quốc Việt,
và các bạn thân hữu gần xa thuộc các khối,
đã nhiệt tình giúp hoàn thành tập san này.*

Xin lượng thứ cho những thiếu sót.

Sàigòn 26.11.2005

Biên tập : *Phi Long & Các bạn Hữu*